ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Ed McBain - Vánice.pdb

PDB Name: Ed McBain - Vánice
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vánice

Ed McBain

1

Dívka sedící vedle Cottona Hawese měla studené nohy.
Nevěděl, jak jí pomoct, protože zkusil už všechno, co ho napadlo, a ony zůstávaly studené. Musel přiznat, že jízda autem, když je venku pod nulou a asi čtvrt hodiny jízdy za nimi se žene vánice, k zahřátí dolních končetin zrovna nepřispívá. Topení zapnul na maximum, dal dívce deku, svlékl si plášť a zabalil ji do něj - ale nohy se ne a ne zahřát.
Dívka se jmenovala Blanche Colbyová; to hezké a libozvučné jméno přijala, jakmile začala vystupovat na scéně, tedy už dost dávno. Pravým jménem se jmenovala Bertha Cooleyová*, ale tiskový agent jí tenkrát řekl, že Bertha Cooleyová připomíná spíš dezinfikované vlakové kupé a ne tanečnici. Blanche Colbyová zní nóbl, řekl jí, a jelikož Bertha Cooleyová si být nóbl přála ze všeho nejvíc, přijala nové jméno a před dvaadvaceti lety - bylo jí patnáct - se stala členkou tanečního sboru v jednom veleúspěšném muzikálu. Teď jí bylo sedmatřicet, ale dlouhá léta poskakování po jevišti jí zajistila mladistvou postavu, pružnost a dlouhé nohy. S nepatrnou pomocí kosmetiky byla dosud světle medová blondýnka. Zelené oči prozrazovaly inteligenci a bystrý postřeh. Její nohy - ach ano, ty neštastné nohy
"Jaký jsou teď?"
"Jako kus ledu."
"Hned tam budem," utěšoval ji Hawes. "Bude se ti tam líbit. Jeden kolega z naší pátračky, Hal Willis, sem jezdí skoro o každým víkendu. Říká, že lyžování je tu báječný"
"Znám jednu tanečnici, která si ve Švýcarsku zlomila nohu," řekla Blanche.
"Na lyžích?"
"To víš, že na lyžích."
"Ty jsi ještě nikdy nelyžovala?"
"Nikdy."
"Nevadí," ujistil ji Hawes. "Ty si žádnou nohu nezlomíš."
"To mě uklidňuje," řekla Blanche. Podívala se okénkem na své straně auta. "Mám dojem, že nás ta vánice dohání."
"To je jen přeháňka."
"A co kdyby to bylo vážný? Já mám v pondělí večer zkoušku."
"Hlásili nanejvýš deset patnáct centimetrů. To není moc."
"Budou silnice sjízdný?"
"Určitě. Neměj obavy."
"Znám tanečnici, která trčela kvůli sněhu šest dní ve Vermontu," řekla Blanche. "Nebylo by to tak zlý, ale byl tam s ní jeden herec, přívrženec Stanislavskýho."
"Já jsem zase policajt," řekl Hawes.
"To jsi," odpověděla Blanche neutrálně.
Chvíli mlčeli. Nad silnicí se vznášely chomáče vloček; měnily vozovku v bílý, pohyblivý, snový proud. Přední světla auta ozařovala míjející asfalt. Hawes seděl za volantem a měl zvláštní pocit, že silnice taje, takže s radostí přivítal tabuli s nápisem Rawsonská horská chata. Zastavil, jen co ceduli našel ve směsi ostatních nápisů upozomujících na další možnosti ubytování. Opět nastartoval a rozjel se pp starém dřevěném mostě, jehož trámy při přejezdu auta vrzaly, a zahnul vlevo. Nové návěští, křiklavě červené a bílé, ohlašovalo všechna místní lákadla: hora měří přes šest set třicet metrů, jsou tu dva dvousedačkové vleky, kotva, malý vlek a něco, co v blížící se sněhové bouři bude zaručeně zbytečné - sněžné dělo.
Horský hotel hnízdil ve zvlněném podhoří Rawsonské hory. Stromy, které ho obklopovaly, byly holé a jejich vyzáblé siluety se tyčily proti obloze ztěžklé sněhem. Sněhem olepená světla lákala teplem.
Hawes pomohl Blanche z auta, oblékl si plášť a oba šli po starém, ušlapaném sněhu ke vchodu. Ve dveřích ze sebe dupáním oklepali sníh a vkročili do rozlehlé místnosti, na jejímž konci plápolal mohutný oheň. Někdo hrál na piano. Hrstka unavených víkendových lyžařů odpočívala kolem krbu ve velice hypermoderních botách a svetrech a popíjela z láhví, na nichž byla ručně napsaná jejich jména. Blanche šla rovnou k ohni, našla si na jedné pohovce volné místečko a

natáhla dlouhé nohy k plamenům. Hawes objevil recepci, uhodil dlaní do zvonku a čekal. Nikdo se neobjevil. Znova zazvonil. Mimojdoucí lyžař řekl: "Je v kanceláři. Tamhle vlevo."
Hawes poděkoval kývnutím, našel dveře s nápisem KANCELÁŘ a zaklepal. Zevnitř se ozvalo "Dále, vstupte," Hawes otočil knoflíkem a vešel.
Kancelář byla větší, než očekával; od vstupních dveří k psacímu stolu na jejím druhém konci bylo dobrých pět metrů. Za psacím stolem seděl člověk blížící se třicítce. Měl tmavé vlasy a tmavá obočí, svraštěná nízko nad tmavě hnědýma očima, na sobě blou rozhalenou košili a nápadný svetr potištěný soby. Na pravé noze měl sádru. Nohu měl nataženou rovně před sebe, chodidlo si položil na nízký taburet. O stůl byl opřený pár berli tak, aby na ně dosáhl. Hawes byl náhle rád, že nechal Blanche u krbu.
"Doufám, že nejste začínající lyžař," řekl muž.
"Ne, nejsem."
"To je dobře. Někdo se té sádry a berlí lekne."
"To se vám stalo na lyžích?" zeptal se Hawes.
Muž přisvědčil.
"Točivá zlomenina lýtkové a holenní kosti. Někdo zapomněl zahrnout dolík, který nechal při pádu. Jel jsem hodně rychle, a když jsem narazil na tu díru..." Pokrčil rameny. "Neobejdu se bez berlí ještě nejmíň měsíc."
"To jste měl smůlu," řekl Hawes a po pauze, když usoudil, že už může přistoupit k věci, dodal: "Mám tu rezervovaný pobyt. Sousedící pokoje s koupelnou."
"Jistě, pane. Na jaká jména?"
"Cotton Hawes a Blanche Colbyová."
Muž otevřel zásuvku ve stole a podíval se na strojem popsaný list papíru.
"Ano, pane," přisvědčil. "Dva pokoje v přístavku."

"V přístavku?" řekl Hawes. "Kde to je?"
"Jen asi třicet metrů od hlavní budovy"
"Ach tak. Konečně, to by .."
"A jedna koupelna, jak jistě chápete."
"Jak to?"
"Pokoje sousedí, ale koupelnu má stočtyřka. Stopětka koupelnu nemá."
"Dobrá. Ale já chci dva pokoje, každý s koupelnou," namítl Hawes s úsměvem.
"Bohužel, pane, stočtyřka a stopětka jsou jediné volné pokoje."
"Ten člověk, s kterým jsem mluvil po telefonu..."
"To jsem byl já. Elmer Wollender."
"Těší mě," řekl Hawes. "Řekl jste mi, že každý pokoj má koupelnu."
"Nikoli, pane. Chtěl jste dva sousedící pokoje s koupelnou a já jsem řekl, že vám dva pokoje s koupelnou mohu poskytnout. A také je pro vás mám. S koupelnou. Jednou."
"Vy jste právník, pane Wollendere?" zeptal se Hawes a už se neusmíval.
"Ne, pane. Mimo sezonu jsem zámečník."
"A v sezoně?"
"Správce horské chaty, samozřejmě," odpověděl Wollender.
"Teoreticky snad," řekl Hawes. "Vraťte mi zálohu, pane Wollendere. Najdeme si jiné ubytování."
"Tak za prvé, my peníze v hotovosti nevracíme, pane Hawesi. Velmi rádi si ovšem ponecháme vaši zálohu na příště, kdybyste chtěli..."
"Podívejte se, pane Wollendere," řekl Hawes výhrůžně, "já nevím, co si vlastně..."
"Mimoto je tady ve městě spousta podniků, kde se můžete ubytovat, ale žádný, ani jeden, nemá pokoje s koupelnou, pane Hawesi. Nebude-li vám vadit chodit na chodbu..."
"Já vím jen..."
"... a sdílet toaletu se stovkou dalších lyžařů, pak ovšem..."
"Řekl jste mi v telefonu..."
"Určitě najdete jiné ubytovací možnosti. Vaše dáma bude ovšem asi stát o trochu soukromí." Wollender čekal, až si to Hawes rozmyslí.
"Kdyby si vzala tu stočtyřku..." začal Hawes a pak se zarazil. "To je ten pokoj, co má koupelnu, že?"
"Ano, prosím, stočtyřka."
"Když jí přenechám tenhle pokoj, kde má koupelnu stopětka?"
"Na konci chodby, prosím. A jsme přímo u paty Rawsonské hory, pane Hawesi, lyžování bylo až dosud skvělé a očekáváme nejmíň třicet centimetrů čerstvého prašanu."
"Podle rádia deset nebo patnáct."
"To platí pro město, prosím. Tady normálně napadne mnohem víc."
"A to platí tak, jako to, co jste mi řekl v telefonu?" zeptal se Hawes. "Kde to mám podepsat?"

2

Cotton Hawes byl detektiv a jako člen sedmaosmdesáté pátrací skupiny nocoval v mnoha a mnoha vhodných i

nevhodných pokojích po celém městě i na předměstí. Jednou si v přestrojení za dokaře najal zařízený pokoj s vyhlídkou na řeku Harb a v noci ho překvapilo něco, co připomínalo tlupu trpaslíků pochodujících přes dolní konec postele. Z trpaslíků se vyklubali obři, nebo aspoň obři na poměry druhu Rattus muridae, po našem krysa. Rozsvítil a popadl smeták, ale ty krysí bestie se postavily na zadní nohy jako lovečtí psi a vycenily zuby; byl přesvědčený, že celá ta smečka mu skočí po krku. Bez prodlení odtamtud vypadl.
Pokoje číslo 104 a 105 v přístavku Rawsonské horské chaty byly sice bez krys, ale nebylo tam moc ani ničeho jiného. Ten, kdo navrhoval jejich zařízení, byl patrně vyznavačem spartánské filozofie. Bílé stěny byly až na lyžařský plakát nad oběma postelemi holé. V každém pokoji byla postel pro jednoho a bíle nalakovaný dřevěný prádelník, v jednom rohu se krčil přenosný lepenkový šatník. V pokoji, o kterém Hawes předpokládal, že bude jeho, v tom bez koupelny, bylo vedro k udušení. Z větrací mřížky proudily mohutné vlny rozehřátého vzduchu. V pokoji s koupelnou, který měl patřit Blanche, byla nesnesitelná zima. Jediné okno bylo zamrzlé, podlaha studená a postel ještě studenější; trubky a průduchy topení byly bud ucpané, nebo zablokované, ale v každém případě nefungovaly.
"A zrovna já mám studené nohy," řekla Blanche.
"Já ti s radostí přenechám svůj pokoj," nabídl Hawes galantně, "ale ten tvůj má koupelnu."
"Nějak to provedeme," řekla Blanche. "Nedojdeme si dolů pro věci?"
"Já je přinesu," řekl Hawes. "Jdi do mýho pokoje, ano? Nemá smysl, abys tu mrzla."
"Třeba se mi tvůj pokoj zalíbí," řekla Blanche koketně a prošla kolem něj spojovacími dveřmi.
Sešel po dlouhém schodišti ke vchodu a pak šel dál k zaparkovanému autu. Pokoje byly nad lyžárnou, která byla teď na noc zavřená, tichá a tmavá. Ze zadního kufru vytáhl dvě zavazadla a z ohrádky na střeše sundal lyže. Nepatřil k nedůvěřivým lidem, ale minulou sezonu mu někdo ukradl značkové lyže, a mimoto byl u policie už dost dlouho, aby věděl, že blesk udeří někdy dvakrát do stejného místa. V pravé ruce a pod pravou paží držel zavazadla, v levé a pod levou lyže a lyžařské boty. Stále hlubším sněhem se dopotácel až k zastřešenému vchodu. Zrovna se chystal odložit zavazadla na zem, aby mohl otevřít, když se na schodech za dveřmi ozvaly těžké kroky lyžařských bot. Někdo scházel po schodech a měl pořádně naspěch.
Dveře se prudce otevřely a pod stříškou před vchodem se objevil vysoký hubený muž v černých lyžařských kalhotách a v černé větrovce s kapucí. Div že se s Hawesem nesrazil. Měl hezký úzký obličej s ostře řezanými rysy a špičatý zahnutý nos, který nápadně připomínal sekyru. I v matném světle pronikajícím z vstupní haly bylo vidět, že muž je do hněda opálený, a Hawes automaticky usoudil, že je to lyžařský instruktor. Potvrzovala to i písmena na jeho pravém rukávu - propletená jasně červená písmena R a H jako Rawsonova hora. K tomu všemu se velice nehodil pár bílých bruslí, které muž držel v ruce.
"Promiňte, prosím," řekl a na obličeji se mu objevil úsměv.
Z jeho výslovností bylo poznat, že je Němec nebo Švéd, Hawes to nedovedl rozlišit.
"Nic se nestalo," řekl.
"Můžu vám s tím pomoct?"
"Ne, já to zvládnu sám. Kdybyste mi jen podržel dveře..."
"S radostí," řekl muž a div nesrazil paty.

"Jak se jezdilo, dobře?" zeptal se Hawes a snažil se protáhnout úzkými dveřmi.
"Ušlo to," odpověděl muž. "Zítra to bude lepší."
"Moc vám děkuju," řekl Hawes.
"Rádo se stalo."
"Uvidíme se venku," dodal Hawes vesele a pustil se nahoru po schodech.
Celá situace byla poněkud k smíchu: sousedící pokoje jen s jednou koupelnou a podobné holým kobkám, v jedné vedro, v druhé zima, fakt, že jsou nad lyžárnou a že začalo hustě chumelit, dokonce i ten uspěchaný instruktor se svou teutonskou zdvořilostí, hrdelním hlasem a bruslemi. Všechno to nějak zaváněl fraškou. Hawesovi bylo do smíchu.
Když přišel do svého pokoje, ležela Blanche na jeho posteli. Postavil zavazadla na zem.
"Co je ti tak k smíchu?" zeptala se.
"Přišel jsem na to, že tohle je hotel z operety," řekl Hawes. "Vsadím se, že ta slavná hora venku je kašírovaná. Až tam zítra ráno půjdeme, zjistíme, že je to na plátně namalovaná kulisa."
"Tenhle pokoj je hezký a je tu teplo," řekla Blanche.
"To je," souhlasil Hawes.
Svlékl si větrovku a ze zadní kapsy kalhot vytáhl pouzdro s pistoli.
"Vezmeš si to zítra, až půjdeme ven?" zeptala se Blanche.
"Nevezmu, do kapes se zipem se pistole nevejde."
"Dneska na noc zůstanu asi tady," prohlásila Blanche zčistajasna.
"Jak si přeješ," souhlasil Hawes. "Já se vyspím v tý lednici vedle."
"Jenže já jsem to takhle nemyslela."
"A jak?"
"Detektivové nikdy nikoho nepolíbí?"
"Prosím?"
"Měli jsme spolu ve městě dvakrát rande a teď jsme jeli sami dva tři hodiny autem a ty ses ani jednou nepokusil mě pol'bit."
"Když já..."
"Já bych chtěla, abys to udělal," řekla Blanche. "Pokud ovšem nemáte v tom směru nějaké služební předpisy"

"Já si na žádnej nevzpomínám," řekl.
Blanche si založila ruce za hlavu a s rozkošnicky nataženýma nohama se zhluboka nadechla.
"Myslím, že se mi tu bude líbit," řekla.

3

Noc byla plná zvuků.
První, který si uvědomili, když se tiskli k sobě na posteli pro jednoho, byl hukot naftového kotle. V pravidelných intervalech se několikrát ozvalo cvaknutí termostatu, pak následovala třicetivteřinová pauza a pak vzlétlo ze suterénu starého dřevěného stavení tryskové letadlo. Hawes v životě neslyšel tak hlučný naftový kotel. Aluminiové potrubí a mřížky vyluzovaly svou vlastní melodii, rozpínaly se a zase smršťovaly, hučelo to, bouchalo, drnčelo, vzdychalo, odfukovalo, syčelo. Na záchodě na druhém konci chodby každou chvíli někdo spláchl a proud vody zurčel v tichém horském vzduchu jako vodopád.
To však nebyly jediné zvuky. Bylo slyšet jakési vrzání, tenké a pronikavé skřípání kovu o kov Hawes vyskočil z postele a šel k oknu. V lyžárně pod nimi se svítilo a světlo vrhalo na sníh žlutý obdélník. Hawes vzdychl, vrátil se do postele a pokusil se usnout.
Na dolejší chodbě nepřestávaly dupat lyžařské boty, jak se hosté vraceli do svých pokojů. Bouchaly dveře a občas vyprskla smíchy mladá lyžařka omámená horským vzduchem.
Hlasy :
"... tím se trať slalomu zpomalí..."
"To jistě, ale budou na tom všichni stejně..."
Hlasy utichly.

Další.
"... nemyslím, že otevřou horní sjezdovky."
"To přece musí, nebo ne?"
"Ale Smrták jistě ne. Při tý spoustě sněhu se tam ani nedostanou. Už napadalo přes padesát centimetrů a nezdá se, že by to přestávalo."
V suterénu znova vzlétlo tryskové letadlo. Větrací mřížky spustily svou orchestrální svitu, potrubí se postaralo o kontrapunkt. A další hlasy, zesílené hněvem.
"... protože si myslí, že je všemohoucí pánbu!"
"Povídám, že se ti to jen zdá."
"Já tě varuju. Vyhni se mu!"
Dívčí smích.
"Varuju tě. Jestli ho uvidím..."
Hlasy tichnou.
Ve dvě hodiny ráno se rozjely nahoru rolby. Znělo to jako Rommelovy mechanizované jednotky. Hawes si byl jistý, že rozboří venkovní zdi a vevalí se jim do pokoje. Blanche se dala do smíchu.
"V tak hlučným hotelu jsem ještě nespala," řekla.
"Co nohy?"
"Je jim teploučko. Ty přímo sáláš."
"Vždyť ty taky."
"Nevadí ti, že mám elasťáky?"
"To není punčocháč?"
"Říká se punčocháče - množný číslo."
"Množný nebo jednotný, něco tak sexy jsem ještě neviděl."
"To není jima, ale tou holkou v nich," řekla Blanche skromně. "Proč mě zase nepolíbíš?"
"Hned to bude. Za minutku."
"Už zase posloucháš? Co?"
"Před chviličkou se mi zdálo, že slyším nepovolený let."
"Cože?"
"Tys to neslyšela? Ten divný šum?"
"Tady je tolik rámusu, že..."
"Pst."
Chvíli mlčeli. Slyšeli rolby plahočící se do kopce. Venku na záchodě někdo stáhl vodu. Zase zadupaly boty.
"Hej!" řekla Blanche.
"Co je?"
"Spíš?"
"Nespím," odpověděl Hawes.
"Ten šum, co jsi slyšel..."
"Ano?"
"To byla krev v mých žilách," řekla a políbila ho na ústa.

4

V sobotu ráno ještě chumelilo. Slibovaná vánice se proměnila v sněhovou bouři. Oblékali se v příjemně teplém pokoji. Blanche navlékla teplé spodní prádlo, dva svetry a šponovky, takže její štíhlá postava se vycpávkami pěkně zaoblila. Hawes se svým metrem devadesát v dvojích ponožkách, černých kalhotách a černém svetru vytvářel siluetu, která se proti oknu a šedivému dni odrážela jako písmeno V
"Myslíš, že se dostanu včas zpátky v pondělí večer na zkoušku?"
"Nevím. Já mám být zpátky ve služebně v šest večer. Jestlipak jsou silnice sjízdný?"
U snídaně se dověděli, že ve městě a většině měst kolem silnice vedoucí na sever do vnitrozemí byl vyhlášen stav pohotovosti. Blanche se na představu, že budou zasněženi, tvářila s blaženou lhostejností.
"Jestli napadá tolik sněhu, tak stejně zkoušku zruší," doufala.
"Policii nezruší," řekl Hawes.
"Ať nám všichni vlezou na záda," řekla spokojeně. "Jsem tady, sníh je báječnej, a jestli to půjde jezdit, tak to bude božskej víkend."
"Bude to božskej víkend, i kdyby lyžování nestálo za nic," řekl Hawes.
V půjčovně ji vybavili botami a lyžemi, a tak se vydali ven. Oba sedačkové vleky byly v provozu, ale jak prorokoval jeden z půlnočních hlasů, nejvyšší sjezdovky ještě nebyly otevřené. Zdvihl se silný vítr a hnal po svazích bílé stěny sněhu. Hawes vzal Blanche nejdřív k malému vleku, naučil ji stromečkovat a stoupat po hranách a pak jí názorně předvedl, jak se malý vlek používá: levá ruka svírá lano, pravá ruka i celá paže jsou za zády a drží se lana. Svah pro začátečníky byl mírný, ale Blanche byla schopná pustit se na obtížnější terén. Jako zkušená profesionální tanečnice považovala lyže hned od začátku jen za překážející jevištní kostým, věc sice trochu bránící pohybu, ale jinak něco, co se musí překonat. Na svahu pro začátečníky se s obdivuhodnou koordinací pohybů naučila plužit. Před obědem to dotáhla až na kotvu a začínala se učit základům oblouku. Hawes s ní trpělivě setrval celé dopoledne a sám se také spokojil se svahy pro začátečníky Jeho vděčnost k zavátým silnicím vzrůstala. Počet lyžařů byl kvůli jejich neprůjezdnosti omezený, a tak užívali s Blanche sněhu, jako by byl všední den a ne víkend. Jezdit po čerstvém prašanu byl požitek.
Po obědě mu navrhla, aby ji tu nechal samotnou, že bude cvičit. Hawes sice toužil po sedačkovém výtahu a skutečných sjezdovkách, ale přesto protestoval, že mu úplně stačí jezdit s ní na svazích pro děti. Blanche i tak trvala na svém, a tak ji nakonec opustil na svahu obsluhovaném kotvou a vydal se k nejdelšímu sedačkovému vleku vleku A. Když se k němu blížil, bezděčně se usmíval. Na rozdíl od dlouhých front, které se tu tvořily o víkendech, čekala na nástupišti jen asi desítka lyžařů. Než nasedl, zahlédl koutkem oka pohyb něčeho černého; ohlédl se a viděl švédského či německého instruktora ze včerejška, jak sviští dolů, obloučkem zastavuje u vleku a rozstřikuje spršky sněhu. Hawese nepoznal, ale ten se tomu vůbec nedivil. Všichni lyžaři měli na sobě větrovky s kapucemi, těsně uvázanými pod bradou, takže jim zakrývaly celou hlavu, a navíc měli brýle většinou se žlutými skly proti šedivému dni, někteří ale i se skly tmavými. V každém případě byla výsledkem absolutní anonymita. Muži i ženy se skoro nedali rozlišit. Mohli být hloučkem Marťanů čekajících, až budou odvedeni ke svému vůdci. Přitom čekali na sedačky. Nemuseli čekat dlouho. Sedačky zavěšené na kabelu přijížděly shora, otáčely se a míjely skřípající soukolí. Hawes se zařadil do fronty a pozoroval dívku před sebou, jak si prudce dřepla na sedačku, která jí podjela pod zadek. Všiml si, že sedačka sebou škubla, když opustila plošinu. Připravil se na očekávaný náraz, ohlédl se po další sedačce, která právě zatáčela, a s lyžařskými hůlkami v levé ruce a s pravou rukou vzadu hmátl po svislé tyči. Sedačka však byla rychlejší a náraz silnější, než očekával. Na okamžik si myslel, že ho srazí k zemi. Chytil se pravou rukou v rukavici hrany sedátka, pocítil, že z něj klouže, a automaticky sáhl po tyči i levou rukou. Při tom upustil hole.
"Vypadly vám hole," křikl jeden vlekař.
"Pošlem je za váma," zavolal druhý
Už vsedě se pootočil a podíval zpátky. Jeden vlekař sebral jeho tyčky. Dvě sedačky za Hawesem byly prázdné, do třetí usedl nějaký lyžař a vlekař mu podal hůlky, které Hawes upustil. Na další sedačce byla obě místa obsazená. Pro sníh a vítr bylo mizerně vidět. Hawes se rychle zase otočil, ale vítr vanoucí shora byl ještě silnější. Sedačka před ním byla vzdálená víc než deset metrů, ale Hawes na ní sotva rozeznával sedící postavu, viděl jen neurčitou siluetu zahalenou oslepujícím sněhem a zběsilým vichrem. Sníh mu vnikal pod okraj kapuce. Svlékl rukavice, přitáhl šňůrku a honem zase rukavice navlékl, než mu ztuhnou prsty.
Vlek byl nový a tiše nesl sedačky vzhůru. Po pravé straně viděl Hawes sjíždějící lyžaře; nějaký šílenec se řítil bezhlavě po strmém svahu plném muld, jakýsi výborný lyžař sjížděl bezvadnými obloučky souběžně se sedačkou. Ostrý vítr, jediné, co tu nahoře vydávalo zvuk, se mu dobýval pod kapuci. Až na ten vítr a mráz byla jízda nahoru příjemná. V některých místech visely sedačky deset metrů nad sněhem, jinde se přibližily k zemi na dva metry. Hawes se začal připravovat na to, že seskočí. Výstupní stanice s nápisem, který mu radil, aby držel špičky lyží zdvižené, byla v dohledu. Lyžař před ním měl s opuštěním sedačky potíže. Sněhu už napadalo tolik, že se nedal odklízet, a terén se na konci výtahu nesvažoval, takže sedačka byla v rovině se seskakujícím lyžařem, místo aby se mu zvedla nad hlavu. Dívku před Hawesem ta její málem porazila, ale podařilo se jí uhnout, když sedačka s trhnutím zahnula a nastoupila zpáteční cestu. Hawes se soustředil na seskok. Kupodivu se mu podařil bez větší námahy i bez holí, a tak vyčkával, až přejedou dvě prázdné sedačky, které byly za ním. Blížila se třetí. Slezl z ní muž, podal Hawesovi tyčky, prohodil "Jsou vaše, že?" a vydal se po svahu dál nahoru. Hawes stál před stanicí a hole měl zavěšené na zápěstí. Byl si jistý, že dole okupovali čtvrtou sedačku dva lyžaři, ale teď se zdálo, že se blíží jen jeden. Hawes šilhal nechápavě skrz sněhovou clonu: na přijíždějící osobě bylo něco divného, něco trčelo do vzduchu v podivném úhlu - lyže... nohy .. nebo...? Sedačka se rychle blížila.

Lyžař se ani nepohnul, i když už byl skoro u výstupu.
Sedačka míjela stanici a Hawes vytřeštil oči za žlutě zbarvenými brýlemi.
Skrze vířící vločky sněhu zahlédl na jednom sedátku míjející sedačky zhrouceného lyžaře s bezvládně svěšenýma rukama v rukavicích. A z jeho hrudi, v ošklivém úhlu nad srdcem, zachvívajíc se v nárazech větru a sněhu jako živá, trčela lyžařská hůl vražená hluboko skrz větrovku a šatstvo jako dlouhý a štíhlý hliníkový meč.

5

Sedačka sebou při zatáčení prudce škubla.
Lyžař se z ní při tom náhlém pohybu svezl k zemi. Lyže se dotkly sněhu, ozval se výhružný praskot a Hawesovi bylo ihned jasné, že je to zvuk zlomené kosti, která podlehla laminovanému dřevu a železným kleštím vázání. Lyžař upadl na obličej, hůl se ohnula, tělo narazilo na sníh s jednou nohou zkroucenou v nemožném úhlu, bota dosud pevně vězela ve vázání.
Na chvilku nechápal nikdo, co se děje.
Vzduch byl plný větru a sněhu a tělo leželo bez hnutí s obličejem dolů, když sedačka zahnula a začala sjíždět. Kolem Hawese přejela prázdná sedačka, pak ještě druhá a třetí, nakonec se objevila čtvrtá, nějaký muž se chystal z ní seskočit - a Hawes křikl na obsluhu:
"Zastavte vlek!"
"Cože?"
"Zastavte ten vlek, sakra!"
"Cože? Co říkáte?"
Hawes přistoupil k tělu ležícímu ve sněhu, právě když se muž na sedačce odhodlal seskočit. Srazili se, lyže a hole se zapletly do sebe, nemilosrdná sedačka je při tom strkala před sebou jako buldozer, a než se otočila ke zpáteční cestě, srazila je rovnou na tělo ležící ve sněhu. Vlekař konečně pochopil, co se po něm chce, vběhl do dřevěné kolny a vrhl se k ovládání. Vlek se zastavil. Na svahu zavládlo hluboké ticho.
"Jste v pořádku?" zařval vlekař.
"Jo, nic mi není," křikl v odpověď Hawes.
Vstal a rychle si uvolnil vázání. Člověk, který ho porazil, se mnohomluvně omlouval, ale Hawes ho neposlouchal. Na místě, kam spadl probodnutý lyžař, se sněhem šířila jasně červená skvrna. Otočil tělo naznak a spatřil popelavý obličej a nevidoucí oči, spatřil větrovku nasáklou krví tam, kde hůlka pronikla něžnou oblinou ňader až k srdci.
Mrtvý lyžař byla dívka nanejvýš devatenáctiletá.
Na pravém rukávu její větrovky byla písmena označující instruktora z Rawsonské hory: navzájem propletené R a H tak jasně červené jako krev, která se vpíjela do žíznivého sněhu.
"Co se děje?" zařval vlekař. "Mám zavolat horskou službu? Udělal si někdo něco?"
"Sám si nic neudělal," řekl Hawes, ale promluvil tak tiše, že ho nikdo neslyšel.

6

Jak se slušelo na fraškovitý hotel v operetním městečku, i místní policie jako by vypadla z filmové grotesky o Keystonských policajtech. Velel jí neschopný šerif, který jako by se držel zásady, že když už se něco dělá, tak se to má dělat špatně. Hawes stál a bezmocně přihlížel, jak ti packalové nedodržují ani nejzákladnější pravidlo vyšetřování, jak ničí důkazy, jak jejich vinou je absolutně vyloučené získat jakoukoli informaci z těch několika málo stop, které jsou k dispozici.
Šerif byl klátivé nemehlo jménem Theodore Watt, který místo aby ihned vyřadil výtah A z provozu a nařídil svým lidem, aby se snažili zjistit sedačku, v níž seděla obět, vyjel vlekem až nahoru následován aspoň třemi tucty lyžařů, hotelových úředníků, reportérů a místních bambulů; ti všichni zcela určitě setřeli otisky prstů na všech sedačkách, pokud tam nějaké byly, a tak téměř znemožnili rekonstrukci zločinu. Jedna dívka v jasně fialových šponovkách a bílé větrovce slezla nahoře ze sedačky a nějaký dobrodinec ji natotata informoval, že má vzadu kalhoty samou krev. Dívka natáhla krk, prohlédla si půvabný zadeček, sáhla si i na krvavou skvrnu, a když se přesvědčila, že je lepkavá a fujtajbl, praštila sebou na zem a omdlela. Sedačka se zatím vesele ubírala dolů k nástupišti, kde, jak se dalo čekat, usedne do kaluže krve mrtvé dívky další lyžař.
Jak vyšlo najevo, jmenovala se mrtvá dívka Helga Nilsonová. Bylo jí devatenáct let a jezdit na lyžích uměla dřív než chodit, jak praví staré švédské pořekadlo. Do Ameriky přijela, když jí bylo patnáct, a dva roky učila na lyžařské škole ve městě Stowe ve Vermontu. Odtud přešla na horu Snow v témže krásném státě a nakonec se vydala z Vermontu směrem k jihu, na Rawsonskou horu. Ve zdejší lyžařské škole začala pracovat na začátku zimní sezony. Měli ji rádi instruktoři, ale ještě víc mnozí lyžaři začátečníci, kteří se po jediné lekci s ní dožadovali "té mladé Švédky".
Té mladé Švédce vrazil někdo lyžařskou hůl do srdce s takovou silou, že jí téměř vyšla ven zády. Hůl, celá křivá, byla prvním z důkazů, s kterým ti policajtští šašci nedovedli správně zacházet. Hawes viděl jednoho, jak si kleká vedle mrtvé dívky, bere hůl do obou rukou a snaží se ji z dívčina těla vytáhnout.
"Hej, co to děláš?" křikl a odstrčil toho chlapa od mrtvoly.
Ten se na něj podíval nevraživým okem.
"Kdo si k sakru myslíš, že si?" zeptal se.
"Jmenuju se Cotton Hawes a jsem detektiv. Z města," řekl Hawes.

Otevřel zip u levé kapsy lyžařských kalhot, vytáhl tašku a ukázal odznak. Na toho člověka to neudělalo dojem.
"Nenapadlo tě, že tady nemáš podle zákona co dělat?" zeptal se.
"A kdo tebe učil, jak zacházet s důkazy?" zeptal se dopálený Hawes.
K oběma hádajícím se mužům přistoupil šerif Watt. Přátelsky se usmál.
"Copak tady máme za problém, copáááák?" protáhl hlasitě a bujaře.
U nohou mu ležela mrtvá devatenáctiletá dívka, ale on se choval jako přestárlý maturant na školním karnevalu.
"Tenhle chlápek je detektiv z města," řekl jeho člověk.
"To rád slyším," řekl Watt. "Jsem rád, že jste tu s námi."
"Díky," řekl Hawes. "Váš člověk právě tady stíral otisky, které mohly být na vražedné zbrani."
"Jaké zbrani?"
"Na té lyžařské holi. Jakou zbraň si myslíte, že jsem..."
"Na tý stejně žádný otisky nebudou," řekl Watt.
"Jak to víte?"
"Nikdo přece nebude tak padlej na hlavu, aby sahal holejma rukama na kov, nemyslíte? Když je teploměr tak hluboko pod nulou?"
"Mohl by," nesouhlasil Hawes. "A když jsme u toho, nemyslíte, že by bylo užitečné zastavit vlek? Támhleta dívka už rozmazala všechno, co vám mohlo pomoct najít..."

"Nejdřív musím dostat svý lidi nahoru a teprve pak zastavím vlek," řekl Watt.
"Tak poručte, ať ho používají jen oni."
"To už jsem udělal," odsekl Watt.
Pak se obrátil k svému zástupci.
"Puč mi tu hůl, ať se na ni kouknu, Frede."
"Šerife, jestli ho necháte na tu hůl ještě jednou sáh..."
"Tak co?"
"- tak třeba zničíte -"
"Váženej pane, dovolte, abych si v týhle věci počínal podle svýho rozumu, ano? Jsme ve službě už hezky dlouho a v lyžařskejch nehodách se opravdu vyznáme."
"Tohle není nehoda," řekl Hawes dopáleně. "Někdo vrazil tomu děvčeti do prsou lyžařskou hůl a to není..."
"Já vím, že to není nehoda," řekl Watt, "to byl jen takovej obrat. Dej mi tu hůl, Frede."
"Šerife..."
"A vy, pane, račte zavřít zobák, ano? Nebo vás mí lidi doprovodí dolů a tam si můžete hřát nohy u ohně."
Hawes mlčel. Bezmocně pozoroval řečeného Freda, jak popadl hůl oběma rukama a vyškubl ji dívce z hrudníku. Za holí vytryskla krev, naplnila otevřenou ránu a vpila se do už promočeného svetru. Fred podal hůl šerifovi a ten jí otáčel ve velkých rukách.
"Vypadá to, že z ní sundali talíř," podotkl.
Byla to pravda, jak Hawes viděl; z dolního konce hliníkové hole někdo odstranil talíř. Talíř na lyžařské holi je kruhový kovový prsten o průměru asi dvanácti centimetrů, překřížený dvěma koženými řemínky Na konec hole je navlečen ještě menší prstenec, připevněný k řemínkům a závlačkou nebo těsnou gumovou objímkou také k holi. Talíř na konci hole nedovoluje, aby se hůl zapíchla hluboko do sněhu, a mimoto pomáhá lyžaři při otáčení nebo udržení rovnováhy. Z této hole někdo talíř sundal a normálně ostrou špičku zbrousil tak, že byla tenká jako rapír. Hawes si toho všiml hned. Šerifovi trvalo o něco déle, než zjistil, že drží v ruce zbraň ostrou jako břitva a nikoli lyžařskou hůl s normální špičkou.
"Někdo s tou věcí něco proved," řekl, když mu začalo svítat.
Mezitím přijel vlekem nahoru lékař a poklekl vedle dívky. Když ji prohlásil za mrtvou, nikdo se nedivil. Jeden z šerifových břídilů začal vyznačovat polohu mrtvoly modrým práškem, který sypal z jakési plechovky.
Hawes si nedovedl představit, k čemu bude tenhle paskvil vyšetřovací techniky sloužit. Označit polohu mrtvoly je v pořádku, pravda, ale k zločinu nedošlo tady. Dívka byla zavražděna na sedačce někde mezi úpatím Rawsonské hory a konečnou stanicí vleku. Až doposud nikoho ani nenapadlo, že by se mělo zjistit, která sedačka to byla, natož ji prohlédnout! Místo toho sypou na sníh modrý prášek a ohmatávají vražednou zbraň prackama!
"Směl bych něco navrhnout?" zeptal se.
"Samo," řekl Watt.
"Ta dívka nasedla na výtah ještě s někým. Vím to, protože jsem tam dole upustil hole, a když jsem se po nich otočil, byla obě sedátka obsazená. Ale když dojela sem, byla sama."
"Fakt?" zeptal se šerif.
"Fakt. Navrhuju, abyste si promluvil s dolejším mechanikem. Ta dívka je lyžařská instruktorka, třeba ji poznali. A třeba vědí, kdo si sedl vedle ní."
"Jestli se to vůbec stalo."
"Stalo," řekl Hawes.
"Jak to víte?"
"Protože..." Hawes zhluboka nabral dech. "Právě jsem vám to řekl. Viděl jsem na té sedačce dva lidi."
"Jak daleko za váma?"
"Čtyři sedačky za mnou."
"A vy chcete tvrdit, že jste v tomhle sajrajtu viděl o čtyři sedačky dozadu?"
"Tvrdím. Neviděl jsem je jasně, ale viděl."

"Moc tomu nevěřím," řekl Watt.
"Podívejte," trval na svém Hawes, "někdo byl na té sedačce s ní. A bezpochyby seskočil, jakmile dívku zabil. Navrhuju, abyste začali pročesávat prostor pod sedačkama, dřív než sníh zasype stopy, které by tam mohly být."
"Jo, uděláme to," přikývl Watt. "Až se k tomu dostaneme."

"Jen abyste se k tomu dostali včas," naléhal Hawes. "Máme sněhovou bouři a vichřici, dělají se závěje. Jestli..."
"Milej pane, já nic nebudu dělat včas. Včas byste měl spíš vy sklapnout a nestrkat nos do toho, o co se pokoušíme my."
"A o co se pokoušíte?" zeptal se Hawes. "Vy akorát napomáháte trestnýmu činu! Myslíte si, že vrah se posadí a bude čekat, až ho dopadnete? Pravděpodobně je už na půl cestě do sousedního státu!"
"Dneska se vám nikdo nikam nedostane," řekl Watt. "Víte, jak to vypadá na silnicích? Nelamte si hlavu. Já to nemám rád, když si někdo láme hlavu."
"To povídejte tady té mrtvé," odsekl Hawes a díval se, jak lyžařská hlídka nakládá dívku do koše a doprovází ji na poslední jízdě dolů.

7

Smrt je fráze, vyšeptalé, otřelé pořekadlo.
Hawes byl u policie už hezky dlouho. Začal jako nováček, který se setkává se smrtí jen coby divák a hlídá časový rozvrh, zatímco se detektivové, fotografové a policejní lékař a pracovníci laboratoře rojí kolem oběti jako mouchy kolem kusu hnijícího masa. V té době byla pro něj smrt pouhou událostí z filmu. Neměl se smrtí přímý dotek, hrál úlohu jakéhosi tajemníka v uniformě, který zapisuje jména svědků a zaznamenává do černé knihy příchody a odchody těch, kdo skutečně vyšetřují, a tak pozoroval všechno to konání neosobně. Člověk ležící na chodníku bez života, člověk spočívající na krví nasáklém prostěradle, člověk rozpáraný mříží chladiče u auta, které se na něj přiřítilo, to všechno byly pro Hawese mírně nereálné tváře smrti, ale ne ta zlověstná stará bestie - sama smrt.
Co je smrt, poznal, teprve když se stal detektivem.
Stalo se to neformálně, jakoby mimoděk. Pracoval v té době v 30. pátrací skupině; bylo to příjemné a ctihodné prostředí v příjemném a ctihodném revíru, kde k násilné smrti docházelo málokdy. Seznámil se s ní v jednom činžovním domě. Strážník, který přijal původní hlášku, na detektivy čekal - a Hawesův kolega se zeptal: "Kde je ten umrlák?" Strážník odpověděl, že tamhle vevnitř. Detektiv se otočil k Hawesovi a řekl: "Tak poď, koukneme se na něj."
Tak se s ní seznámil.

Přišli do ložnice a mrtvý ležel před prádelníkem. Bylo mu třiapadesát let. Měl na sobě spodky a ležel na podlaze v lepkavé sraženině vlastní krve. Byl malý a měl propadlý hrudník a černé řídnoucí vlasy - holá místa v nich prozrazovala loupající se kůži. Nebyl asi nikdy hezký, ani v mládí. Některým mužům nepřidává stáří na kráse, a tady z toho vyvál čas a alkohol absolutně všechno; zbylo mu jen ochablé tělo a přirozeně život. Tělo zůstalo, ale život mu někdo vzal. Ležel před prádelníkem ve spodkách, pitvorná hromádka nehybného masa, jako kdyby odpočíval - odpočíval, ale jak absurdně! Někdo ho zpracoval sekyrou. Sekyra byla dosud v pokoji, plná skvrn od krve a tenkých černých vlasů. Vrah mu zasadil surové rány do hlavy a krku a hrudi. Krvácet přestal, ještě než přišli, ale zející rány byly dosud živé.
Hawes se pozvracel.
Zašel do koupelny a vyzvracel se. Tak se seznámil se smrtí.
Od té doby viděl smrt už mnohokrát a mnohdy se mohl stát mrtvolou sám. Nejblíž tomu byl snad tenkrát, když dostal ránu nožem při vyšetřování loupeže. V bytě, kam přišel, se oloupená žena dosud nedostala z hysterického záchvatu. Položil jí několik otázek a snažil se ji uklidnit, pak šel dolů pro strážníka. Jakmile odešel, vyděšená žena začala ječet, slyšel její výkřiky, když scházel po schodišti. V druhém patře ho dohonil domovník s nožem na chleba v ruce. Domníval se, že Hawes je vracející se lupič, a začal ho znova a znova bodat do hlavy Hawes ho nakonec přemohl, ale odnesl si zranění na levém spánku. Domovníka pustili bez trestu, skutečně si chudák myslel, že Hawes je zloděj. Hawesovi oholili rezavé vlasy, aby se dostali k ráně, ale připomínka smrti mu zůstala, připomínka, že smrt není nikdy daleko. Rezavé vlasy v místě zranění zbělely a nad spánkem zůstal bílý pruh. Někdy, zvlášť když pršelo, nové vlasy bolely; smrt vysílala své signály.
Viděl smrt mnohokrát, obzvláště od té doby, co nastoupil v sedmaosmdesátce, i mnoho umírání. Už nezvracel. Nevolností trpěl jen ten mladičký Cotton Hawes, mladičký a nevinný policista, který najednou procitl k poznání, že se octl ve špinavé branži, kde násilí je denním chlebem, kde denně má co činit s odpuzujícími a groteskními záležitostmi. Už nezvracel, ale dosud ho to popouzelo k hněvu.
Hněv se ho zmocnil nahoře u vleku, když ta dívka sklouzla ze sedačky a dopadla na sníh, když se hůl ohnula a dívka zaujala tu nemožně směšnou pozici mrtvého člověka, tu pozici naprosto uvolněnou a tak děsivou. Zmocnil se ho hněv, protože tu proti sobě stála představa mrštné sportovkyně plné života a až příliš reálný obraz téže dívky, ne už dívky, ale bezcenné hromádky masa a kostí, jen těla, jen mrtvoly.
"Kde že je ten tuhej?"
Zmocnil se ho hněv, když Theodore Watt a jeho na hlavu padlí podřízení zničili pozůstatky náhlé smrti a ponechali vrahovi dostatečný prostor k úniku, v podstatě mu poskytli příležitost k útěku před zákonem, před trestem za urážku lidství. A byl plný hněvu i teď, když kráčel zpátky k přístavku, v němž byla dole lyžárna a nad ní pokoje.
Ten hněv se v horském tichu zdál nepatřičný. Sníh padal a padal a vločky, velké, mokré a bílé, mu bezcílně bloudily nad hlavou. Na Rawsonské hoře a v okolní krajině vládl klid a ticho. Líné bělostné ticho, které popíralo přítomnost smrti.

Oklepal si sníh z bot a šel po schodech nahoru.
Právě se ubíral chodbou ke svému pokoji, když si všiml, že dveře jsou lehce pootevřené. Zaváhal. Buď se Blanche vrátila, nebo...
Ale na chodbě bylo ticho, ticho stejně naléhavé jako hluk. Sehnul se a rozvázal si tkaničky u bot, vyklouzl z nich, snažil se jít co nejtišeji byl ho pěkný kus a prkenná podlaha staré budovy praskala pod jeho váhou - a připlížil se až k pokoji. Mrzelo ho, že je v ponožkách; až příliš často se stávalo, že musel někoho kopnout, a tak znal cenu bot. Těsně přede dveřmi zaváhal. Z pokoje nebylo slyšet ani šustnutí, dveře byly pootevřené o necelých deset centimetrů. Opřel se o ně rukou. Někde v suterénu cvakl hořák naftového kotle a ozval se známý hukot. Strčil do dveří, otevřely se.
Elmer Wollender se k němu s berlemi v podpaží prudce otočil. Hlavu měl skloněnou, jako by... že by se modlil? Ne.. Modlitba to nebyla. Poslouchal, ano, to bylo ono, něco poslouchal, nebo na nějaký zvuk čekal.
"Ale, buďte zdráv, pane Hawesi," řekl.
Měl na sobě červenou větrovku, pod ru bílou košili. Opřel se o berle a chlapecky omluvně se usmál.
"Vy taky, pane Wollendere," řekl Hawes. "Řekl byste mi, co děláte v mém pokoji?"
Wollender se zatvářil překvapeně. Zdvihl obočí, naklonil hlavu ke straně skoro jako s obdivem, skoro jako na znak toho, že by se stejně zachoval i on, kdyby se vrátil do svého pokoje a našel tam cizího člověka. Obdiv byl však smíšený s údivem. Zřejmě jde o omyl! S hlavou na stranu, s povytaženým obočím a tím chlapeckým úsměvem na rtech se opřel o berle a chystal se k vysvětlení. Hawes čekal.
"Říkal jste přece, že topení nefunguje," řekl Wollender. "Přišel jsem se na to podívat."
"V tomhle pokoji funguje topení bezvadně," odpověděl Hawes.
"Nefunguje vedle."
"Ach tak!" Wollender přikývl. "Skutečně?"
"Skutečně."
"Není divu. Strčil jsem semhle ruku, abych zkontroloval větrání, a zdá se mi v pořádku."
"Musí být v pořádku, když s ním nikdy nic nebylo," přisvědčil Hawes. "Řekl jsem vám dnes ráno v kanceláři, že topení nefunguje ve stočtyřce. Tohle je stopětka. Vy jste tady nový, pane Wollendere?"
"Asi jsem vám špatně rozuměl."
"Asi ano. Špatně rozumět není moudrý zvyk, pane Wollendere, zvláště když se hory jen hemží slídícími policajty."
"O čem to mluvíte?"
"Mluvím o té dívce. Až tyhle karikatury policajtů začnou klást otázky, doporučil bych vám..."
"O jaké dívce?"
Hawes se na Wollendera dlouze zadíval. Tázavý výraz obličeje a očí se zdál upřímný, ale může být tady v okolí někdo, kdo by ještě o té vraždě neslyšel? Je možné, aby Wollender, který je správcem chaty, střediska veškeré činnosti i řečí, ještě nevěděl, že Helga Nilsonová je mrtvá?
"O té dívce," řekl. "O Helze Nilsonové."
"Co je s ní?"
Hawes se vyznal v baseballu aspoň natolik, aby věděl, že než nadhodíte rozhodující míč, zkusíte pár falší.
"Znáte ji?"
"Ovšemže ji znám. Znám všechny instruktory Bydlí tady na téhle chodbě."
"Kdo ještě tu bydlí?"
"Proč?"
"Chci to vědět."
"Jen ona a Marie," řekl Wollender. "Marie Fiersová. Taky instruktorka. A ano, počkejte, ještě ten nový, Larry Davidson."
"Taky instruktor?" zeptal se Hawes. "Asi takhle veliký?"
"Ano."
"Zahnutý nos? Německá výslovnost?"
"Ne ne. Vy myslíte Helmuta Kurtze. A přízvuk má rakouský. Proč? Proč chcete..."
"Je něco mezi ním a Helgou?"
"Vůbec ne. Aspoň já o ničem nevím. Učí spolu, ale..."
"A co Davidson?"
"Larry Davidson?"
"Ano."
"Chcete vědět, jestli chodí s Helgou nebo..."
"Ano, to chci vědět."
"Larry je ženatý," řekl Wollender. "Pochybuju, že by..."
"A co vy?"
"Nechápu."
"Vy a Helga. Je něco mezi váma?"
"Helga je moje dobrá kamarádka," řekl Wollender.
"Byla," opravil ho Hawes.
"Jak prosím?"
"Je mrtvá. Někdo ji dneska odpoledne venku zabil."
To byl ten rozhodující míč - a zasáhl Wollendera rovnou mezi oči.
"Za -" vyrazil, ale pak mu klesla čelist a oči se zamžily.

Zapotácel se a narazil do bílého prádelníku, berle mu vypadly z rukou. Snažil se udržet rovnováhu, ale noha v sádře byla tuhá a nemotorná, zdálo se, že upadne. Hawes ho popadl za loket a postavil zpříma, sehnul se pro berle a podal mu je. Wollender byl pořád jako omámený. Tápal po berlích, nahmatal je a zase upustil. Hawes je zdvihl podruhé a vecpal mu je do podpaží. Wollender se opřel o prádelník a civěl na protější stěnu, kde visel plakát propagující zimru radovánky v Kitzbühelu.
"Ona... příliš riskovala," vypravil ze sebe. "Vždycky jezdila příliš rychle. Říka1 jsem jí..."
"To nebyla nehoda na lyžích," řekl Hawes. "Někdo ji zavraždil."
"Ne!" Wollender zavrtěl hlavou. "To ne!"
"Ano."

"Ne! Helgu měl každý rád. Ji by..."
Nepřestával vrtět hlavou a oči upíral na plakát Kitzbühelu.
"Přijde sem policie, pane Wollendere," řekl Hawes. "Zdá se, že jste slušný člověk. Až vám začnou klást otázky, radši si vymyslete něco věrohodnějšího, než je ta báchorka o tom, proč jste v mém pokoji. Nebudou tady pro legraci. HIedají vraha."
"Proč... proč si myslíte, že jsem sem přišel?"
"Já nevím. Možná hledáte peníze. Lyžaři často nechávají peněženky a všelijaké cennosti..."
"Já nejsem zloděj, pane Hawesi," řekl Wollender důstojně. "Přišel jsem se jen postarat, aby vám tu bylo teplo."
"Tak si nemáme co vyčítat," řekl Hawes. "Až přijde policie, bude teplo zase vám."

8

Oba mechaniky našel v bistru. Vleky přestaly jezdit v půl páté, protože správa objektu usoudila, že k většině úrazů dochází odpoledne za ubývajícího světla, kdy špatná viditelnosti a fyzické vyčerpání zaviňují všelijaké nepříjemnosti. Oba byli drsní, ošlehaní chlapíci v přepásaných vatovaných kabátech; v silných rukách svírali hrnky s kávou. Pomáhali lyžařům do sedaček od té doby, co byl areál otevřen, a byli dobře sehraní. Dokonce i jejich hovor jako by vznikal v jedné mysli, i když ho pronášela dvojí ústa.
"Já se menuju Jake," řekl jeden. "A tohleto je Obadiah, zkráceně Obey."
"Jenže já zkrácenej nejsem," dodal Obadiah.
"Je zkrácenej jenom na mozku," řekl Jake a zašklebil se.
Obadiah zašklebení opětoval.
"Vy ste polda, že jo?"
"Jsem," řekl Hawes. Ukázal jim odznak, hned jak přišel. Řekl jim taky nehoráznou lež - že pomáhá s vyšetřováním a že ho poslali z města, protože je možnost, že ten zločin spáchal známý a hledaný zločinec. Byl to vybájený monolog a Hawes v něm smíchal všechno dohromady, ale Obadiah a Jake to zřejmě spolkli.
"Vy chcete vědět, komu jsme pomáhali do těch sedaček, že jo? Jako Teddy."
"Teddy?"
"Teddy Watt. Šerif."

"Ach ano," řekl Hawes. "Správně."
"Proč se nezeptáte rovnou jeho?"
"Já jsem se ho zeptal," zalhal Hawes. "Ale někdy se přijde na nový fakt, když se člověk zeptá rovnou svědků, chápete?"
"My tedy nejsme zrovna svědci," řekl Jake. "My sme neviděli, jak ji někdo morduje."
"To ne, ale pomáhali jste jí nasednout, ne?"
"To jo. Pomáhat, to jo."
"A někdo seděl vedle ní, je to tak?"
"Jo," řekl Jake.
"Kdo?" zeptal se Hawes.
"To je zajímavý, každej chce vědět, kdo," řekl Jake.
"Na mou duši, sakra věc," dodal Obadiah.
"Vzpomínáte si na to?" zeptal se Hawes.
"Pamatujem se, že padal sníh, to teda jo."
"Sotva sme viděli na sedačky, jak hustě chumelilo."
"Ani v tom sněhu a větru nešlo rozeznat jednoho lyžaře od druhýho, co, Obey?"
"Skoro nemožný."
"Ale Helgu jste poznali," namítl Hawes.
"Bodejt by ne, taky nás pozdravila. Řekla: Ahoj, mládenci. A taky si sedla z tý strany, kde se nastupuje, ne z tý vnitřní. Ten fešák se posadil vedle ní."
"Fešák?" zeptal se Hawes. "Tak to byl mužský? Na sedačku vedle ní si sedl muž?"
"Na beton vám to potvrdit nemůžu," řekl Jake. "Za starejch časů měli lyžaři jiný oblečení než ženský, ale to už není pravda."
"Ani zdaleka," přidal se Obadiah.
"Dneska dete za hezkou holkou v červenejch kaťatech a vyleze z ní chlap. Dneska se nedaj rozeznat."

"Takže vy nevíte, jestli ten člověk, co si sedl vedle ní, byl muž nebo žena, jestli vám dobře rozumím?" zeptal se Hawes.
"Jo, správně."
"Mohlo to bejt tak nebo tak."
"Řekl ten člověk něco?"
"Ani bú."
"Co měl na sobě?"
"Dyť nevíme, jesli to byl von," připomněl Jake.
"Já vím. Myslel jsem... tu osobu, která si sedla vedle ní. Je to snadnější, když jí dáme rod."
"Co dyž jí dáme?"
"Rod. Když o ní prozatím budeme mluvit jako o mužským."
"Jo tak." Jake o tom uvažoval. "Oukej, dyž myslíte. Stejně mi to ale nepřipadá moc přesvědčivý."
"Ne, já nic netvrdím. Jen se snažím usnadnit..."
"No jo, já rozumím," přisvědčil Jake. "Ale přesvědčivý to není."
Hawes si vzdychl.
"Dobře... Tak jak byl oblečený?"
"V černym," řekl jake.
"Měl černý lyžařský kalhoty a černou bundu," dodal Obadiah.
"Něco na hlavě?"
"Ne. Kapuci, to jo, a staženou pěkně až do vobličeje. A brejle proti slunci."
"Rukavice nebo palčáky?" zeptal se Hawes.
"Rukavice. Černý rukavice."
"Nevšimli jste si, jestli měl na větrovce nějaký písmena?"
"Jaký písmena?"
"Propletené R a H?"
"Jako maj instruktoři?"
"Přesně tak."
"Voni to maj na pravým rukávu. A my sme vám řekli, že ta vosoba nasedla z vnější strany. My sme ten pravej rukáv nemohli vidět, i kdyby na něm něco bylo."
Hawes najednou dostal divoký nápad. Zaváhal, než vyslovil otázku, ale pak si řekl: Vzal to čert, zkus to!
"Ten člověk," řekl, "neměl... neměl berle?"
"Co jestli neměl?" zeptal se Jake nevěřícně.
"Berle. Neměl nohu v sádře?"
"Jak vás propána... to se ví, že ne!" řekl jake. "Měl na nohách lyže a v rukou lyžařské hole. Berle a sádru! No ne! Už takhle se z toho zatracenýho vleku těžko leze! Dovedete si představit..."
"Nevadí, nechme to být," řekl Hawes. "Nevšímejte si toho. Řekla ta osoba něco Helze?"
"Ani ň."
"A ona jemu?"

"Nic sme neslyšeli. Vítr byl strašně divokej."
"Ale když vás zdravila, to jste slyšeli?"
"To jo.
"Takže kdyby byla řekla něco tomu vedle, mohli jste to taky slyšet."
"Jo. Ale nic sme neslyšeli."
"Říkáte, že měl v ruce hole. Všimli jste si na nich něčeho zvláštního?"
"Já bych řek, že to byly docela obyčejnský hole," řekl Jake.
"Měly obě talíře?"
Jake pokrčil rameny.
"Nevšitu sem si. Ty jo, Obey?"
"Já bych řek, že talíře měly a vobě," odpověděl Obadiah. "Kdo by si všímal takovejch věcí?"
"No, mohli byste si všimnout," řekl Hawes. "Kdyby bylo něco zvláštního, tak byste si třeba všimli."
"Já sem si ničeho zvláštního nevšim," řekl Obadiah. "Až na to, že tomu chlapovi muselo bejt pořádně zima."
"Proč?"
"No, měl tu kapucu přetaženou přes hlavu a šátek skoro přes celej vobličej."
"Jaký šátek? O šátku jste předtím nemluvili."
"Ale měl ho. Červenej šátek. Zakrejval mu hubu a nos a šahal až k brejlím."
"Hmmm," řekl Hawes a nastalo ticho.
"Vy ste ten, co mu upadly tyčky, dyž jel nahoru, že jo?" zeptal se Jake.
"Jo."
"Teď mě napadlo, že vás vodněkud znám."
"Když si pamatujete mě, jak to, že si nemůžete vzpomenout na člověka, který se posadil vedle Helgy?"
"To jako že bych si ho měl pamatovat?"
"Já se jen ptám."
"To máte tak. Kdybych teďka viděl někoho v černejch kalhotách a černý kapuci a slunečních brejlích a s šátkem vomotaným kolem ksichtu, tak bych ho snad poznal. Ale jak si myslím, tak von ty hadry stejně na sobě mít nebude."

"Asi ne," řekl Hawes s povzdechem.
"Taky si myslím," přitakal Jake. "A to ani nejsem policajt."

9

Na horské svahy se snášel soumrak.
Šířil se po obloze a barvil sníh do rudofialova. Bouře se zmírňovala, mračna se rozplývala pod konečným triumfálním náporem zapadajícího slunce. Horské stráně a město v údolí pod nimi zalehlo nepředstavitelné ticho přerušované pouze cinkáním řetězů na uježdéném sněhu.
Hawes našel Blanche, odvedl ji do restaurace ke krbu a usadil ji tam s dvojitou skotskou a půltuctem lyžařských časopisů. Sám se teď, když v přírodě i městě nastalo ticho, vleky stály a světlo umírajícího dne barvilo vzdálený sníh, vydal na Rawsonskou horu. Prodíral se hlubokým sněhem přímo pod vlekem, nad hlavou mu nehnutě visely sedačky. Měl na sobě lyžařské kalhoty a vysoké boty určené pro odpočinek u krbu, lehkou větrovku nahradil dvěma svetry. Než odešel z hotelu, vyňal osmatřicítku z pouzdra a zastrčil ji za gumou zpevněný opasek kalhot. Při stoupání cítil, jak ho dloube do žaludku.
Stoupání nebylo snadné.
Sníh pod vlekem nebyl upravený, zápasil s ním na každém kroku, narážel na neprostupné závěje, kličkoval mezi nimi pod vlekem sem a tam a někdy, když se chtěl vyhnout vysokému sněhu, musel se uchýlit na rolbami uježdéném cestu napravo od vleku. Světla ubývalo a Hawes nevěděl, jak dlouho ještě vydrží. V autě si z přihrádky vzal baterku, ale začínal pochybovat, že po západu slunce bude její světlo k něčemu. Začal také uvažovat, co vlastně hodlá najít. Byl si skoro jistý, že stopy, pokud vrah nějaké zanechal, už dávno zavál sníh. Znova proklel Theodora Watta a jeho neschopné nohsledy. Někdo se měl vypravit nahoru hned, jakmile byla mrtvá dívka objevena, dokud ještě existovala možnost, že se nějaká stopa najde.
Stoupal výš a výš. Po celodenním lyžování byl fyzicky i psychicky unavený, svaly protestovaly a oči páíily. Když se na svah snesla tma, rozsvítil baterku a dál se prodíral sněhem, který mu sahal po kolena. Klopýtal a znova se napřimoval. Sněžení ustávalo, ale s příchodem časného večera se vrátil pronikavý vítr, který rozčesával stromy po obou stranách vleku a odháněl mraky z oblohy, na níž se objevil uzounký srpeček měsíce a tu a tam i ojedinělá hvězda. Mraky se kolem nich hnaly jako temní, mlčenliví jezdci na koních a ostré skučení větru pronikalo až do morku kostí.
Zase upadl.
Uvolněný sníh mu vnikl pod límec svetru a sklouzl až na záda. Otřásl se a snažil se ho zbavit, zdvihl se a tvrdošíjně stoupal dál. Boty, v kterých se vydal ven, nebyly určeny do sněhu. Končily těsně nad kotníkem a vůbec ho nechránily. Najednou si uvědomil, že jsou plné sněhu, že má nohy sněhem doslova obalené. Když to spatřil, začal litovat, že se na tuhle bláznivou výpravu vůbec pustil.
Měl už za sebou asi třetinu vleku. Kolem byla tma jako v pytli a až na panenské kvilení větru panovalo ticho. Baterka vrhala na sníh před ním kolečko světla, a tak klopýtal pořád dál. Jenže stoupání bylo teď obtížnější, mraky se mu honily nad hlavou a zastíraly srpeček měsíce. Světlo baterky se dotklo čehosi, co se na okamžik zalesklo a zmizelo, jakmile udělal několik kroků kupředu. Posvítil za sebe. To co se zalesklo, už tam nebylo. S proklínáním opsal baterkou pečlivý kruh. Opět se to zalesklo. Posvítil ještě dál dozadu.
Talíř byl zpola zasněžený. Ve světle baterky byla vidět jen hrana kovového rámu. Za dne byl talíř patrně pod sněhem celý, ale ten silný a čerstvý vítr, který se zvedl, ho poodhalil. Rychle se pro něj sehnul, skoro jako by se bál, že mu zase zmizí. Byl ještě v předklonu a ve světle baterky si prohlížel talíř, když mu ten chlap skočil na záda.
Útok byl nečekaný a bleskurychlý. Neslyšel nic, jen vítr. Byl tak zaměstnán svým objevem, tolik se soustředil na talíř, o němž věděl určitě, že pochází z vražedné hole, že náhlou tíhu na zádech nespojil s napadením. Byl prostě překvapený a jeho první myšlenkou bylo, že na něj nějaká borovice setřásla z přetížených větví hromadu sněhu. Teprve dodatečně si uvědomil, že to hromada sněhu není, ale to už ležel na břiše jak dlouhý, tak široký.
Rázem se převalil na záda. V levé ruce svíral talíř, odhodlán ho nepustit. Pravá ruka třímala baterku, kterou se okamžitě ohnal útočníkovi po hlavě, ale zasáhl pouze jeho předloktí. Něco těžkého ho udeřilo do ramene - francouzský klíč nebo kladivo? V tu chvíli si uvědomil, že ten člověk je ozbrojený a že situace je vážná. Odhodil baterku a hmátl po osmatřicítce.
Měsíc na obloze vyplul zpod mraků. Postava nad ním ho svírala koleny. Měla na sobě černou větrovku s kapucí přetaženou přes celou hlavu, bradu a ústa a nos jí zakrýval červený šátek. V pravé ruce držela kladivo a zdvihla mu je nad hlavou právě v okamžiku, kdy se měsíc zase skryl. Hawesovy prsty sevřely osmatřicítku a kladivo dopadlo.
Dopadlo ve tmě a zasáhlo Hawese do tváře, roztrhlo mu kůži, sklouzlo dolů a udeřilo ho do ramene. Hawes zuřivě zaklel, s až směšnou neobratností vytáhl osmatřicítku a namířil, ale to už přicházela další rána. Útočník se rozmáchl kladivem, to dopadlo s brutální silou Hawesovi na zápěstí a málem mu přerazilo kost. Bezděky povolil sevření a pistole se skutálela do sněhu. Zařval bolestí a snažil se útočníka kopnout, ale ten rychle uhnul, vyskočil a v hlubokém sněhu se chystal ke konečnému útoku. Měsíc se opět objevil. V jeho slabém stříbrném světle se proti obloze odrážela mužova silueta se zahalenou hlavou a obličejem zamaskovaným šátkem. Kladivo se opět octlo Hawesovi nad hlavou.
Kopl muže do rozkroku.
Kopanec protivníkův útok neodvrátil. Svezl se mu po stehně a minul se cílem, ale porušil mu rovnováhu, takže kladivo dopadlo bez opravdové razance. Muž hekl a Hawes se rozmáchl pěstí, ale kladivo vyrazilo z čerstvé tmy znova. Ten člověk bojoval zoufale a mlčky, jeho zvířecí síla a zuřivost naháněly Hawesovi strach. Svalili se oba do sněhu a Hawes sáhl po kapuci, chtěl ji tomu druhému strhnout. Byla však pevně uvázaná, a tak to zkusil se šátkem. Šátek začal povolovat. Muž zase mávl kladivem, ale cítil, že šátek nedrží, ucouvl, aby mu nebylo vidět do obličeje, a najednou se

pod úderem Hawesovy pěsti zapotácel. Převalil se do sněhu a tentokrát se ho zmocnila panika. Místo aby znova zaútočil, přitáhl si šátek těsněji kolem obličeje a klopýtaně se rozběhl po sněhu. Hawes po něm skočil, ale minul ho, ruce mu vyrazily do prázdna. Muž se prodíral sněhem a mířil k borovicím lemujícím vlek. Než se Hawes zase postavil na nohy, ztratil se mezi stromy. Hawes se hnal za ním, ale pod stromy nebylo vidět, pod borovicemi byla tma a ticho. Hawes na chvíli zaváhal. Nic neviděl, ani neslyšel. Čekal, že se ze tmy opět vynoří kladivo.
Místo toho se ozval hlas:
"Stát, ani hnout!"
Hlas ho překvapil, ale zareagoval instinktivně: otočil se, připravil k ráně a švihl pěstí do tmy. Cítil, že rána narazila na pevné tělo, někdo ve tmě zaklel a pak - žasl a nevěřil svým uším - třeskla rána z pistole, rozlehla se horským vzduchem a odrazila se od stromů. Vytřeštil oči. Pistole? Vždyť ten chlap měl jen kladivo! Proč tedy.ne...
"Příště ti to napálím do srdce," řekl hlas.
Hawes zíral do tmy.
Nevěděl, odkud hlas přichází.
Nevěděl, kam skočit.
A ten člověk má pistoli!
"Už jsi skončil?" zeptal se ten člověk.
Tmu náhle probodlo světlo baterky Hawes zamžikal a snažil se chránit si obličej.
"Ale to se podívejme," řekl muž. "Člověk nikdy neví, že jo? Ruce sem!"
"Cože?" zeptal se Hawes.
"Dej sem ty svý zatracený pazoury!"
Váhavě napřáhl ruce. Na světě nebylo překvapenějšího člověka než on, když mu na nich zaklapla pouta.

10

Kancelář šerifa města Rawsonu se nalézala na hlavní ulici vedle italské restaurace, jejíž neonový nápis hlásal: LASAGNE, ŠPAGETY, RAVIOLI. Teď, když přestalo chumelit, objevily se sněžné pluhy a hrnuly sníh na obě strany ulice, takže dveře do kanceláře byly částečně zatarasené přírodními bílými hradbami. V kanceláři byl Theodore Watt částečně skrytý za hradbou psacího stolu, zavaleného služebními formuláři HLEDÁ SE, oběžníky FBI, kopiemi policejních zpráv, párem pout, kelímkem s kávou, půltuctem okousaných tužek a zarámovanou fotografií jeho ženy a tří dětí. Theodore Watt nebyl naladěn přátelsky. Seděl za svou hradbou a mračil se. Cotton Hawes stál před stolem, dosud v poutech, která mu zacvakla na zápěstí nahoře ve sněhu. Muž, který mu je nasadil, byl to ten, který vytáhl hůl z hrudi Helgy Nilsonové, teď stál vedle něho, mračil se jako jeho šerif a měl pod okem modřinu po Hawesově ráně.
"Já bych vás moh zavřít, víme?" řekl Watt a mračil se. "Praštil jste jednoho z mejch lidí."
"Měl byste zavřít jeho," řekl Hawes vztekle. "Kdyby byl nepřišel, mohl jsem mít člověka, kterého hledáme."
"Říkáte?"
"Ano, říkám."
"Potloukal ste se tam nahoře a neměl ste k tomu právo," řekl Watt. "Co ste tam pohledával?"

"HIedal jsem."
"Co.
"Cokoli. Dal vám talíř, který jsem našel. Zřejmě je pro vraha důležitý, že se po něm sháněl. Pral se o něj vší silou. Koukněte se mi na tvář."
"To je opravdu mrzutý," souhlasil Watt suše.
"Na tom talíři můžou být otisky prstů," řekl Hawes. "Podle mě by..."
"O tom pochybuju. Na holi nebyly žádný a na sedačce taky ne. Mluvili sme s oběma mechanikama. Řekli nám, že člověk, co jel vedle Helgy, měl rukavice. Pochybuju, že by na tom talíři byly ňáký otisky.
"Jak myslíte..." řekl Hawes nepřesvědčeně.
"Řekněme si to na rovinu," řekl Watt. "Podle vás nejednáme v tomhle případě tak, jak bysme měli. A tak vás napadlo, že těm místním balíkům trochu pomůžete, co? Že mám pravdu?"
"Myslel jsem si, že bych vám třeba..."
"Tak ste měl přijít za mnou," řekl Watt, "a požádat, jestli nám můžete pomoct. Takhle ste jen zmařil naše plány."
"Tomu nerozumím."
"Mám tam nahoře šest mužů," vysvětlil Watt. "Čekají tam, až se ten, co zamordoval tu holku, vrátí, aby zahladil svý chyby. Tendle talíř byla jedna z ruch. Ale našel ho vrah? Kdepák! Našel ho náš přeochotnej detektiv z velkýho města. Moc si nám pomoh, kamaráde, to teda jo! Při tom rumrajchu tam nahoře se tam náš vrah neobjeví ani za měsíc."
"Já už jsem ho skoro měl," řekl Hawes. "Šel jsem po něm, jenže váš podřízený mi to překazil."
"Tobě to překazil! Tys to překazil jemu, nemoh splnit svoji povinnost! Asi bych tě měl zavřít. Existuje něco jako maření vyšetřování, ale to přece víš, nebo ne? Ty, detektiv z velkýho města! Co ty na to?"
"Mrzí mě, jestli jsem vám..."
"My sme samozřejmě jen parta venkovskejch buranů, který vědí o policejní práci houby! Nás by ani nenapadlo dát v případě tý slečinky provést pitvu, nebo dát testovat krev na tý sedačce, že jo? A v největších městech kolem Rawsonu není kriminální laboratoř!"
"Způsob, kterým jste začali vyšetřovat..." začal Hawes.
"... do toho tobě vůbec nic není," dořekl Watt. "Třeba si za svý chyby rádi odpovídáme sami, Hawesi. Ale vy, městský

policajti, chyby neděláte, a proto taky tam, odkud si přišel, zločin, to se ví, neexistuje!"
"Podívejte se," řekl Hawes, "vy jste soustavně ničili stopy. A já kašlu na to, co si..."
"Jak se ukázalo, je to docela jedno, protože na tý holi stejně žádný otisky nebyly. A dostat naše lidi nahoru sme museli, proto sme použili vlek. Dneska tam byl obrovskej zmatek. Ale vy policajti z města asi zmatky neznáte, že jo?" Watt se na Hawese nevraživě díval. "Frede, sundej mu ty klepeta!"
Fred byl překvapený, ale pouta sundal.
"Praštil mě do voka," řekl Wattovi.
"Máš ještě druhý," řekl Watt suše. "Di spát, Hawesi. Máme tě dneska večer akorát dost."
"Co říká pitevní protokol?" zeptal se Hawes.
Watt se na něj podíval téměř s úžasem.
"Pořád eště strkáš nos, kam nemáš?"
"Jo, pořád bych vám ještě chtěl pomoct."
"Ale my tvou pomoc nepotřebujeme, víš."
"Třeba by se vám mohla hodit. Tady nikdo neví..."
"Už zas ten náfuka z velko..."
"Chtěl jsem říct," pokračoval Hawes bez ohledu na Watta, "že tady v okolí nikdo neví, že jsem policajt. To by vám mohlo pomoct."
Watt mlčel.
"Snad," řekl konečně.
"Směl bych se podívat na ten pitevní protokol?"
Watt opět mlčel. Pak přikývl. Vzal ze stolu list papíru a řekl:
"Smrt způsobila smrtelná bodná rána do srdce, pronikla do srdečních oušek a do plicní arterie. Proto tak krvácela, Hawesi. Poraněný srdeční komory obvykle tolik nekrvácejí. Soudní ohledavač říká, že podle ztráty krve zemřela ta holka během asi dvou nebo tří minut."
"Stojí tam ještě něco?"
"Jak spadla ze sedačky, zlomila si kotník. Šikmá zlomenina holenní kosti. A pod nehtama jí našli stopy lidský kůže. Vypadá to, že se na člověka, kterej ji napad, sápala a odnesla si ho hezkej kousek s sebou."
"Co vám řekla ta kůže?"
"Nic moc. Vrah je běloch a dospělej."
"To je všechno?"

"Všechno. Totiž z tý kůže je to všechno. Až na možnost, že se pozdějc použije pro srovnání - jestli bude s kým srovnávat. Na jejích nehtech a prstech se našly ještě stopy krve. Cizí, ne její."
"Jak to víte?"
"Krev na sedačce, její krev, má skupinu AB. Krev na jejích rukách patří do skupiny O a je pravděpodobně vrahova."
"Poškrábala ho tak, že krvácel."
"Připravila ho o hezkej kousek kůže, Hawesi."
"Z obličeje?"
"Jak to mám sakra vědět?"
"Myslel jsem, že třeba..."
"Z toho kousku kůže se nedá říct, jestli pochází z krku nebo z obličeje nebo odkud. Mohla ho škrábnout kdekoli."
"Ještě něco?"
"Našli jsme stopu její krve ve sněhu pod vlekem. A hodně, to mi věř, krvácela jak zapíchnutý čuně. Ta stopa začala asi čtyři minuty před koncem. Trvalo jí tedy asi dvě nebo tři minuty, než umřela. Takže za předpokladu, že vrah seskočil ze sedačky hned, jak ji bodnul, tak ta holka..."
"... byla ještě naživu, když seskočil."
"Správně."
"Našli jste ve sněhu něčí stopy?"
"Nic. Je to tam samá závěj. Nevíme, jestli seskočil s lyžema nebo bez nich. Musel to ale bejt moc dobrej lyžař, když se mu to povedlo, myslím si."
"V každém případě má aspoň škrábnutí," řekl Hawes. "Aspoň něco, po čem můžeme pátrat."
"Začneš pátrat hned dneska večer?" zeptal se Watt jízlivě.

11

Když se vrátil do jejich pokoje, Blanche na něho čekala. Seděla na jeho posteli opřená o polštáře, v plandavé flanelové košili, která ji zakrývala od krku po kotníky V ruce držela jablko a zlostně z něho ukusovala, když vešel do pokoje. Pak se vrátila ke knize, kterou měla ležet otevřenou na klíně.
"Ahoj," řekl.
Neodpověděla, dokonce se na něj ani nepodívala. Dál chroustala jablko a předstírala, že čte.
"Dobrá kniha?"
"Vynikající," odpověděla.
"Stejskalo se ti po mně?"
"Vlez mi na záda," řekla Blanche.

"Promiň. já..."
"Nemám co promíjet. Měla jsem se bez tebe báječně."
"Já jsem byl zatčenej, víš."
"Cože?"
"Zatčenej. Sebrali mě. Sbalili. Lízli. Zhaftli. Cvak..."
"Pochopila jsem to hned napoprvé. Kdo tě zatknul?"
"Šerifovi policajti," řekl Hawes a nevěřícně zakroutil hlavou.
"Patří ti to." Odložila knihu. "Sám jsi mi přece říkal, že dneska zabili někde nahoře nějaký děvče. Zavraždili! A ty utečeš a necháš mě tady, když vrah..."

"Řek jsem ti, kam jdu. Řek jsem ti..."
"Řek jsi, že za hodinu budeš zpátky"
"Ano, ale to jsem nevěděl, že mě zatknou."
"Co se ti stalo na tváři?"
"Dostal jsem ránu kladivem."
"Dobrý," řekla Blanche a důrazně pokývala hlavou.
"Nepolibíš mi tu ránu?" zeptal se Hawes.
"Ty můžeš políbit mně..."
"No no, pozor," varoval ji.
"Dřepěla jsem u krbu do jedenácti. Pak jsem přišla sem a... kolik je vůbec hodin?"
"Půlnoc pryč."
Blanche opět přisvědčila.
"Sbalila bych se a odjela domů, kdyby silnice byly sjízdný, to mi věř."
"Ano, ale ony nejsou."
"Bohužel."
"Nejsi ráda, že jsem zpátky?"
Blanche pokrčila rameny.
"Je mi to absolutně jedno. Právě jsem se chystala jít spát."
"Tady?"
"Přirozeně že vedle."
"Moje milá Blan..."
"Tvoje milá, to určitě," opičila se po něm. "Copak, ty můj nejmilejší?"
Hawes se usmál.
"To je rozkošná košilka. Takový nosila moje babička."
"Já jsem si myslela, že se ti bude líbit," řekla Blanche nevlídně. "Vzala jsem si ji jen kvůli tobě."
"Já jsem si vždycky rád hladil flanel."
"Dej ty tlapy..." začala a rychle se od něho odtáhla.
S rukama složenýma na prsou trůnila uprostřed postele a upírala pohled na protější stěnu. Hawes ji chvíli pozoroval, pak si svlékl svetry a začal si rozepínat košili.
"Jestli se chystáš svlíknout," řekla Blanche jakoby nic, "mohl bys mít aspoň tolik slušnosti, že bys šel..."
"Psst," sykl Hawes ostře.
Ruce na knoflíčcích košile mu ztuhly Naklonil hlavu k jedné straně a poslouchal. Blanche, která ho sledovala, se zamračila.
"Co se...?"
"Psst," opakoval a opět pozorně naslouchal.
V pokoji bylo ticho a do toho ticha se opět ozval ten zvuk.
"Slyšíš to?" zeptal se.
"Co mám slyšet?"
"Poslouchej!"
Poslouchali společně.
Nebylo pochyb, něco se ozývalo. Sice daleko, ale ozývalo.
"To je to vrčení, co jsem slyšel včera v noci," řekl Hawes. "Hned jsem zpátky."
"Kam jdeš?"
"Dolů do lyžárny," odpověděl, a než se nadála, byl pryč.
Když šel po chodbě ke schodišti, otevřely se na jejím druhém konci dveře a vyšla z nich dívka v pyžamu a prošívaném županu, s vlasy v natáčkách. Nesla si osušku a kartáček na zuby. Usmála se na Hawese a přešla kolem něho. Když scházel po schodech, slyšel, jak za sebou zastrčila dveře od koupelny.
V lyžárně se svítilo. Vrčení vycházelo odtamtud a bylo přerušované; viselo v tichém nočním vzduchu a chvílemi ustávalo a zase začínalo. Přešel tiše po sněhu a zastavil se těsně přede dveřmi. Přiložil k nim ucho a poslouchal, ozývalo se jen vrčení. Přemýšlel, jestli nemá dveře vykopnout, ale místo toho šetrně zaklepal.
"Ano?" zavolal někdo zevnitř.
"Mohl byste mi otevřít, prosím vás?" řekl Hawes.
Čekal. K zamčeným dveřím se přiblížily těžké lyžařské boty. Dveře se pootevřely a ve škvíře se objevil opálený obličej. Hawes na první pohled poznal, že patří Helmutu Kurtzovi, lyžařskému instruktorovi, který mu minulý večer pomohl a

kterého dnes viděl na svahu, právě než nasedl na vlek.
"Vida. Dobrý večer," řekl Hawes.
"Co je?" zeptal se Kurtz.
"Smím vejít?"
"Je mi líto, ale do lyžárny nikdo nesmí. Je zavřená."
"Dobře, ale vy tu jste."
"Já jsem instruktor," řekl Kurtz. "My smíme."

"Viděl jsem světlo a dostal jsem chuť si s někým popovídat," řekl
Hawes. "No tak...
"Co tu vůbec děláte?" zeptal se Hawes, jako by o nic nešlo; stejně nedbale se vklínil jedním ramenem do škvíry a dveře otevřel, jakoby nic je strčil dovnitř, protáhl se kolem Kurtze a pak přejel zrakem po holé rozsvícené žárovce na stropě a k ponku na konci místnosti; snažil se najít zdroj vrčení, které naplňovalo dílnu.
"Vy ale skutečně nesmíte..." začal Kurtz, ale Hawes byl už v půli dílny a blížil se k dalšímu osvětlenému místu, kde nad ponkem visela žárovka se zeleným stínidlem.
Vrčení zesílilo, byl to zvuk poněkud opotřebovaného stroje, zvuk...
Určil ho téměř hned. Na jednom konci ponku byla připevněna bruska, jejíž kotouč se dosud otáčel. Podíval se na ni, přikývl a pak ji jediným pohybem vypnul. Obrátil se ke Kurtzovi a usmál se.
"Brousil jste něco?" chtěl vědět.
"Ano, tyhle brusle," řekl Kurtz a ukázal na pár bílých bruslí pro krasobruslaře, které ležely na ponku.
"Vaše?" zeptal se Hawes.
Kurtz se usmál.
"Kdepak, to jsou dámské brusle."
"Čí?"
"Do toho vám snad nic neru, nebo ano?" zeptal se Kurtz zdvořile.
"Asi ne," odpověděl Hawes mírně a dosud se usmíval. "Byl jste tady včera v noci a něco brousil, pane Kurtzi?"
"No dovolte!"
"Ptal jsem se, jestli jste tu..."
"Ne, nebyl."
Kurtz přistoupil k ponku a pozorně a bezostyšně si Hawese prohlížel.
"Kdo jste?"
"Jmenuju se Cotton Hawes."
"Těší mě. Je mi líto, pane Hawesi, že jsem tak nevrlý, ale vy sem opravdu nemáte přístup."
"Ano, vím. Sem smějí jen instruktoři, že, pane Kurtzi?"
"Po zavření ano. Chodíme sem opravit něco na lyžích, nebo..."
"Nebo něco nabrousit, že, pane Kurtzi?"
"Ano. Například brusle."
"Ano. Například brusle," opakoval Hawes.
"Ale včera v noci jste tu nebyl, viďte, pane Kurtzi?"
"Ne, nebyl."
"Protože, abyste věděl, já jsem slyšel něco, co mohl být zvuk pilníku nebo pilky nebo něčeho takového, a pak někdo něco brousil. Takže vy jste to určitě nebyl? Nebrousil jste třeba brusle? Nebo... lyžařskou hůl?"
"Lyžařskou hůl? Proč by někdo..." Kurtz se náhle zarazil.
Znova se zadíval na Hawese.
"Co vy jste?" zeptal se. "Policista?"
"Proč? Nemáte rád policisty?"
"Já nemám se smrtí Helgy nic společného," vyhrkl Kurtz.
"Taky to nikdo neříká."
"Vy jste to naznačil."
"Nenaznačoval jsem nic, pane Kurtzi."
"Ptal jste se, jestli jsem včera v noci nebrousil špičku lyžařské hole. Z toho vyplývá..."
"Ale vy jste to nedělal."
"Ne, nedělal," odsekl Kurtz.
"Co jste tedy brousil včera v noci?"
"Nic. Já jsem včera v noci nebyl nikde tady blízko lyžárny."
"I byl, pane Kurtzi. Potkali jsme se venku, vzpomínáte si? Šel jste dolů po schodech a spěchal jste. Nepamatujete se na to?"
"To bylo mnohem dřív"
"Já jsem nemluvil o čase, pane Kurtzi. Já jsem se vás zeptal, kdy jste byl v dílně."
"Já jsem v dlně nebyl. Ani dřív, ani později."
"Ale právě jste řekl, že to bylo dřív. Dřív než co, pane Kurtzi?"
Kurtz chvíli mlčel.
Pak řekl: "Dřív než... tu byl ten někdo."
"Vy jste tu někoho viděl?"

"Viděl jsem tu světlo."
"Kdy? V kolik hodin?"
"Nepamatuju si. Po tom, co jsme se spolu setkali, jsem šel do baru... něco jsem vypil a pak jsem se šel projít. A tehdy jsem viděl to světlo."
"Kde bydlíte, pane Kurtzi?"
"V hlavní budově."
"Sešel jste se včera večer někdy s Helgou?"
"Nesešel."

"Vůbec ne?"
"Ne."
"Tak co jste dělal nahoře?"
"Šel jsem si pro Mariiny brusle. Tyhle."
Ukázal na krasobruslařské brusle na ponku.
"Které Marie?"
"Marie Fiersové."
"Je to ta drobná dívka s černými vlasy?"
"Ano. Znáte ji?"
"Myslím, že jsem ji právě zahlídl na chodbě," řekl Hawes. "Tak vy jste si šel pro její brusle a pak jste se šel napít a nakonec na procházku. V kolik hodin to bylo?"
"Muselo být už po půlnoci."
"A v dílně se svítilo?"
"Ano."
"Ale kdo tam je, to jste neviděl?"
"Neviděl."
"Jak dobře jste se znal s Helgou?"
"Velmi dobře. Učili jsme spolu."
"Jak dobře je velmi dobře?"
"Byli jsme přátelé."
"Jak moc dobří, pane Kurtzi?"
"Už jsem vám to řekl."
"Spal jste s ní?"
"Jak se opovažujete?"
"No dobrá, dobrá." Hawes ukázal na brusle. "Tyhle patří Marii, říkáte?"
"Ano, ona je tu taky jako instruktorka. Ale je dobrá i na bruslích, skoro tak jako na lyžích."
"Jste dobří přátelé i s ní, pane Kurtzi?"
"Já se přátelím s každým," vybuchl Kurtz. "Já jsem prostě přátelský člověk." Odmlčel se. "Vy jste od policie?"
"Ano, jsem."
"Já nemám policii rád," řekl Kurtz tiše. "Neměl jsem policajty rád ve Vídni, kde nosili na rukávě hákové kříže, a nemám je rád ani tady. Já jsem Helžinu smrt nezavinil."
"Máte klíč k téhle dílně, pane Kurtzi?"
"Mám. Všichni máme klíč. Děláme si drobné opravy sami. Ve dne je tu moc lidí. V noci můžeme..."
"Koho míníte tím všichni? Instruktory?"
"Ano."
"Aha. Takže kdokoli z instruktorů mohl..."
Do místnosti náhle, přímo hmatatelně vtrhl výkřik. Přišel odněkud shora, prodral se starou prkennou podlahou a stropními trámy. Vtrhl do místnosti s tupou silou. Oba muži ztratili řeč, upřeli pohled ke stropu a čekali, co bude dál. Výkřik se ozval znova. Hawes vyskočil a rozběhl se ke dveřím.
"Blanche," zašeptal a práskl za sebou dveřmi.
Stála na chodbě před koupelnou. Vlastně nestála, ale ochable se opírala o stěnu; pevné nohy tanečnice ztratily stabilitu, přestala je ovládat. Na sobě měla tu flanelovou noční košili a přes ni župan a tiskla se ke stěně s pevně zavřenýma očima a s rozcuchanými světlými vlasy. Už nekřičela, ale výkřik jí uvízl v ztuhlém obličeji na otevřených a rozechvěných ústech. Hawes se s dupáním vyřítil po schodech, zahnul prudce vpravo a ustrnul na místě, když ji spatřil; to však trvalo jen zlomek vteřiny, protože se hned vrhl opět kupředu. Čtyřmi kroky byl u ní.
"Co se děje?"
Nezmohla se na odpověď. Tiskla se ke stěně roztaženými dlaněmi, oči dosud pevně semknuté, výkřik zaražený v hrdle jí bránil promluvit. Zavrtěla hlavou.
"Blanche, co je ti?"
Opět zavrtěla hlavou, pak odlepila jednu ruku od stěny, jako kdyby se bála, že se zhroutí k zemi, pokud se pustí. Ruka se chabě nadzvedla. Neukázala, jen naznačila, a to tak neurčitě, jako kdyby i ona strnula.
"V koupelně?" zeptal se Hawes.
Přikývla.
Otočil se. Dveře do koupelny byly pootevřené. Otevřel je pořádně a vrazil do koupelny Okamžitě zůstal stát, jako by narazil na kamennou zeď.

Marie Fiersová byla i nebyla oblečená. Vrah ji zastihl buď při oblékání, nebo při svlékání, zastihl ji při aktu, který byl, jak jistě předpokládala, soukromý: jedna noha vězela v nohavici pyžama a druhá jí neoblečená ležela zkroucená pod tělem. Pyžamový kabátek se vyhrnul přes jedno něžné ňadro, snad když padala, nebo když se bránila. Dokonce i vlasy byly v jakémsi mezistavu: část jich měla připíchnutou natáčkami těsně u hlavy a zbytek visel nepořádně kolem, nepoužité natáčky ležely rozházené na podlaze. Vnitřní zámek byl vyrvaný z rámu, jak vrah násilně otevřel dveře. Voda v umyvadle dosud tekla. Dívka ležela bez hlesu, mrtvá ve svém narušeném soukromí, částečně oblečená a částečně svlečená, překvapení a hrůza se vepsaly do smrtelné masky jejího obličeje. Kolem krku měla zakroucený ručník. Někdo ho omotal s takovou silou, že se jí zařízl do kůže a dosud vězel v rozervaném mase, jež místy vyhřezlo přes něj, drsná látka jako by jí zarostla do hrdla. Z úst jí trčel jazyk a krvácela z nosu, protože se při pádu udeřila obličejem o dlaždičky.
Vycouval z koupelny
V hlavní budově našel telefonní automat a zavolal z něj Theodoru Wattovi.

12

Blanche seděla na posteli v noční košili, županu a přikrývce, kterou jí hodili přes ramena, a třásla se. Theodore Watt se ležérně opíral o prádelník a dýmal z doutruku.
"Slečno Colbyová, pověděla byste nám, co přesně se tady stalo?" řekl.
Blanche seděla nahrbená a celá roztřesená, bledá v obličeji. Shledávala svůj hlas, nemohla ho najít, zavrtěla hlavou, přikývla, odkašlala si a k svému překvapení promluvila.
"Já... já jsem tu byla sama, Cotton šel dolů podívat se, co... co je to za hluk."
"Jaký hluk, Hawesi?" zeptal se Watt.
"Jako když se něco brousí. Dole v lyžárně. Slyšel jsem to už včera v noci."
"Zjistil jsi, kdo to dělá?"
"Dneska to byl Helmut Kurtz, taky zdejší instruktor. Tvrdí, že se včera v noci v blízkostí dílny nevyskytoval, ale že tam po půlnoci viděl světlo."
"Kde je teď?"
"Nevím, šerife, ale byl se mnou, když tu dívku někdo zabil. V žádném případě nemohl..."
Watt si ho nevšímal a šel ke dveřím, otevřel je a vystrčil hlavu do chodby.
"Frede," řekl, "sežeň mi Helmuta Kurtze, je to zdejší instruktor."
"Já mám toho druhýho z konce chodby," odpověděl Fred. "Hned za ním přijdu. Řekni mu, ať počká."

"Jakého druhého?" zeptal se Hawes.
"Instruktor ze stodvojky, Larry Davidson. Zatracený instruktoři, je jich tu jako blech, promiňte, slečno. Zázrak, že zbejvá místo pro hosty." Zase potřásl hlavou. "Říkáte, že jste byla sama, slečno Colbyová?"
"Ano. A... zdálo se mi, že slyším něco na chodbě... něco... nevěděla jsem co. Náhlý hlasitý zvuk."
"Pravděpodobně někdo kopl do dveří od koupelny," řekl Watt. "Pokračujte."
"Vyšla jsem na chodbu... a podívala se na schody, co vedou dolů, ale nikoho jsem neviděla. A pak, když... když jsem se vracela do svého pokoje... slyšela jsem, jak v koupelně teče voda. Dveře... dveře byly otevřené, tak jsem... ach Ježíši, musím?"
"Našla jste to děvče, že ano?"
"Ano," řekla Blanche sotva slyšitelně.
"A pak jste vykřikla?"
"Ano."
"A pak přišel nahoru Hawes, je to tak?"
"Je," potvrdil Hawes. "A zavolal jsem vám z hlavní budovy."
"Ano, ano," řekl Watt.
Šel ke dveřím a otevřel je.
"Pojďte dál, pane Davidsone."
Larry Davidson vkročil váhavě do pokoje, a když procházel dveřmi, shýbl se; vzbudil zdání, že je ještě větší a že se musí sehnout, aby nenarazil o rám dveří. Měl na sobě tmavé kalhoty a flanelovou kostkovanou sportovní košili. Vlasy měl krátce přistřižené a modré oči se dívaly bystře, ne-li ostražitě.
"Asi víte, co se tady děje, že jo, pane Davidsone?" zeptal se Watt.
"Myslím, že ano," odpověděl Davidson.
"Budete tak laskavej a odpovíte nám na pár otázek?"
"Jistě, odpovím... na všechno, nač se zeptáte."
"Výborně. Byl ste celou noc ve svým pokoji, pane Davidsone?"
"Ne, celou noc ne. Nějaký čas jsem byl v hlavní budově."
"Co ste tam dělal?"
"No, já..."
"Ano, pane Davidsone, co ste tam dělal?"
"Já... já jsem šermoval. S tímhle tady nemám ruc společného."
"Co že ste dělal, pane Davidsone?"
"Šermoval. Máme tady pár kordů a masek a já... já jsem si šel prostě zašermovat. Podívejte se, já vím, že Helgu někdo probodnul, ale..."

"V kolik hodin ste se vrátil sem, pane Davidsone?"
"Kolik mohlo... půl jedenácté? Jedenáct."
"A od té doby jste byl u sebe?"
"Ano."
"Co ste dělal po návratu?"
"Napsal jsem dopis své manželce a pak jsem šel spát."
"V kolik hodin ste šel spát?"
"Kolem půlnoci."
"Slyšel ste nějaký zvuky?"
"Ne."
"A co takhle hlasy?"
"Ne."
"Slyšel ste slečnu Colbyovou, když vykřikla?"
"Ne.
"Proč ne?"
"Asi jsem spal."
"Vy spíte oblečenej, pane Davidsone?"
"Jak prosím? Aha, ne, kdepak. Váš člověk... váš policista mi řekl, že se můžu oblíct."
"V čem jste spal?"
"V pyžamu. Pochopte, já jsem ta děvčata skoro neznal. Jsem v téhle lyžařské škole teprve čtrnáct dní. Tedy, mluvili jsme spolu, ale to je všechno. A to šermování je jen náhoda. My se takhle bavíme, od té doby, co jsem tu, šermujou všichni."
"Kolikrát jste vykřikla, slečno Colbyová?"
"Já se nepamatuju," řekla Blanche.
"Dvakrát," řekl Hawes.
"Kde si byl, když si zaslech ty výkřiky, Hawesi?"
"Dole. V lyžárně."
"A vy ste byl ve svým pokoji tady na chodbě a neslyšel ste nic, pane Davidsone? Co tomu řeknete? Třeba ste byl příliš zaměstnanej..."
Davidson se náhle rozplakal. Obličej se mu zkrabatil a vyhrkly mu slzy
"Já s tím nemám nic společného," řekl, "přísahám! Prosím vás, vůbec nic společného! Jsem ženatý a moje žena je ve městě a čeká dítě. Já tuhle práci potřebuju, na ta děvčata jsem se ani nepodíval, přísahám u Ježíše Krista, co mám podle vás udělat? Prosím vás, prosím!"
V pokoji bylo slyšet jen jeho vzlykání.
"Přísahám u všech svatých," vypravil ze sebe tiše. "Přísahám. Mám tvrdé spaní. Bývám večer strašně unavený, přísahám! Prosím vás. Neznal jsem je, jen jsme se zdravili. Nic jsem neslyšel. Věřte mi, prosím vás! Musím si tohle zaměstnání udržet, nic jiného než lyžovat neumím. Nemůžu se zaplítat do takových věcí. Prosím!"
Sklonil hlavu, aby zakryl slzy, které mu tekly po tvářích, ramena se mu chvěla, vzlyky se mu draly z hloubi duše a otřásaly celým tělem.
"Prosím," opakoval.
Poprvé za celou dobu od začátku té záležitosti se Watt obrátil k Hawesovi a požádal ho o radu.
"Co myslíš ty?" zeptal se.
"Já mám taky tvrdý spaní," řekl Hawes. "Neslyšel bych, kdyby vylítnul do povětří celej barák!"

13

V neděli ráno se nad údolím rozezněly zvony.
Začaly v městě Rawsonu a v čistém horském vzduchu zněly ostře a jasně, jejich hlas se nesl nad sněhem dolů do údolí. Hawes šel k oknu a vytáhl žaluzii, naslouchal tomu vyzvánění a vzpomínal na své mládí a na důstojného pána Jeremiaha Hawese, který byl jeho otcem, na hlahol nedělních zvonů a otcův zvučný hlas při kázáni. Otcova kázání měla vždy logiku. Hawes si ze svého rodinného prostředí nepřinesl náboženskou zanícenost, ale hlubokou úctu k logice.
"Aby se něčemu věřilo," říkával mu otec, "musí to být logické. Nepochodíš špatně, když si to zapamatuješ, Cottone."
V zavraždění Helgy a Marie mnoho logiky nebylo, pokud není sama o sobě logická bezdůvodná brutalita. Hawes se díval přes klidné údolí, naslouchal neutuchajícímu hlasu zvonů a snažil se seřadit fakta, jež měl k dispozici. Za ním spala Blanche stočená do klubíčka, rukama objímala polštář a mírně oddychovala. Nechtěl ji po tom, co prožila včera, probudit. Pokud šlo o něj, víkend skončil, teď už si s potěšením nezalyžuje, tenhle víkend ne. Jeho hlavním přáním bylo Rawsonskou horu opustit, i když ne, to nebyla pravda, ne tak docela. Přál si vypátrat vraha, přál si to ze všeho nejvíc. Ne proto, že byl za takovou práci placený, ne proto, že by chtěl Theodoru Wattovi mermomocí dokázat, že detektivové z velkoměsta mají přece jen aspoň trochu za ušima - ale proto, že tu dvojí vraždu pociťoval jako urážku. Dosud nezapomněl na zvířecí sveřepost muže, který ho tam nahoře napadl, a představa té síly zaměřené na dvě bezmocné dívky v něm vyvolávala bezmezný vztek.
Proč, ptal se sám sebe.
Kde je v tom nějaká logika?
Žádná neexistovala. Ve volbě obětí nebylo nic logického, ve volbě dějiště vražd taky ne. Proč se někdo rozhodl zabít

Helgu za božího dne na sedačce deset metrů nad zemí a jako zbraň použít lyžařskou hůl? Lyžařskou hůl s nabroušenou smrtící špičkou, připomněl si Hawes, na to nezapomeň! K vraždě nedošlo jen tak, z náhlého popudu, byla jednoduše a prostě naplánovaná a promyšlená předem. Někdo byl v noci před vraždou v dílně, piloval a brousil, až zbrousil tu zatracenou hůl do špičky, aby měl jisté, že jí prorazí skrze těžkou lyžařskou větrovku a lyžařský svetr až do srdce.
Ve volbě dějiště činu tedy logika být musela, říkal si Hawes. Ten, kdo zavraždil Helgu, musel plánovat včas, aby měl noc před vraždou zbraň připravenou. A jakmile připustím, že plán existoval, řekl si, musím logiku předpokládat; musím předpokládat, že vražda na sedačce byla součástí toho plánu, možná dokonce součástí nezbytnou.
Ano, to má logiku, řekl si. Až na to, že je to nelogické.
Blanche za ním se zavrtěla. Otočil se a krátce na ni pohlédl; vzpomněl si na její zděšený výraz v noci, tak kontrastující s jejími rysy, které teď spánek uvolnil. Vylíčila, co věděla, Wattovi třikrát, znova a znova mu popsala, jak našla mrtvou dívku.
Marie Fiersová, jednadvacetiletá brunetka z Montpelieru ve státě Vermont. Začala jezdit na lyžích, když jí bylo šest, čtyřikrát zvítězila v ženském slalomu, od sedmnácti dělala instruktorku. Vedle lyžování ještě bruslila, na střední škole byla členkou plaveckého družstva, byla všestranná sportovkyně, milá dívka mírného chování a s příjemným úsměvem.
Je mrtvá.
Proč? Měla pokoj hned vedle Helgy, znala Helgu už skoro rok. V den, kdy Helgu někdo zavraždil, se nepohybovala nikde v blízkosti vleku. Vědělo se, že učí začátečníky nedaleko bistra, hezky daleko od sedačkového vleku. Helžinu vraždu nemohla vidět, jejího vraha rovněž ne.
Přesto ji někdo zabil.
A jestliže skutečně měl vrah plán, ten plán měl svou logiku a vražda uprostřed horské pláně byla její součástí, pak do něj patřila i smrt Marie.
Ale jak?
Já bych do toho kop, řekl si Hawes. Už nedokážu pořádně myslet. Chci to rozřešit za každou cenu, proto mi to už nemyslí a jsem k ničemu. Musím odtud zmizet. Probudím Blanche a řeknu jí, ať se oblíkne a sbalí, zaplatím účet a odjedeme zpátky do města, zpátky do sedmaosmdesátky, kde se smrt objevuje snad častěji a se stejnou brutalitou, ale nepřekvapuje. Tady to přenechám Theodoru Wattovi, šerifovi, který chce odpovídat za vlastní chyby. Nechám to jemu a jeho přičinlivým nohsledům. Třeba na to přijdou, nebo taky ne, ale na mě je to příliš, já už nedovedu pořádně myslet.
Přistoupil k posteli, vzbudil Blanche a pak se vydal k hlavní budově; chtěl co nejrychleji zaplatit a vypadnout. Někdo seděl u piana a cvičil stupnice. Hawes přešel kolem piana a krbu a zahnul za roh k Wollenderově kanceláři. Zaklepal na dveře a čekal.
Ozvalo se "Dále" a Hawes vešel.
Všechno vypadalo přesně tak, jako když se v pátek večer přihlašoval k pobytu. Byla to už věčnost. Wollender seděl za svým stolem, muž blížící se třicítce, tmavovlasý a s tmavým obočím nízko nad hluboce hnědýma očima. Seděl tu v bílé rozhalené košili a křiklavém svetru se soby. Na pravé noze měl dosud sádru a nohu mél nataženou před sebe a položenou na nízkém taburetu. Všechno vypadalo úplně stejně.
"Rád bych zaplatil," řekl Hawes. "Odjíždíme."
Stál ve dveřích, asi pět metrů od Wollenderova stolu. Berle byly opřené o stěnu vedle dveří, Wollender se usmál, řekl "Zajisté", otevřel nejdolejší zásuvku stolu, vyndal účetní knihu a pečlivě vystavil účet. Hawes přistoupil ke stolu, účet zkontroloval a vyplnil šek. Když s ním zamával ve vzduchu, aby inkoust uschnul, řekl:
"Co jste dělal včera v mém pokoji, pane Wollendere?"
"Kontroloval jsem topeni," odpověděl Wollender.
Hawes přikývl.
"Tady máte šek. Potvrdíte, že je zaplacený, prosím?"
"S největší radostí," řekl Wollender.
Orazítkoval účet a vrátil ho Hawesovi. Hawese na okamžik přepadl prapodivný pocit, že něco není, jak má být. V mysli mu vyvstal nesmyslný titulek: CO NENÍ NA OBRÁZKU SPRÁVNĚ? Podíval se na Wollendera, na jeho vlasy, na bílou košili a svetr se soby, na nataženou nohu v sádře a na taburet. Něco bylo jinak. Nebyl to ten pokoj, ani týž obraz jako v pátek. Co není na obrázku správně, pomyslel si a nenacházel odpověď.
Přijal účet.
"Díky," řekl. "Víte něco nového o stavu silnic?"
"Jsou sjízdné až do Thruway. Neměl byste mít problémy."
"Díky," řekl Hawes.
Zaváhal a zadíval se upřeně na Wollendera.
"Můj pokoj je přímo nad tou lyžárnou, víte," řekl.
"Ano, vím."
"Máte od ní klíč, pane Wollendere?"
Wollender zavrtěl hlavou.
"Nemám. Ta dílna má soukromého majítele, nepatří hotelu. Myslím, že majitel dovoluje instruktorům, aby..."
"Vy jste ale zámečník, viďte?"
"Prosím?"
"Řekl jste mi to, když jsme přijeli. Řekl jste mi, že mimo sezonu jste zámečník."
"Hm? Ano, řekl jsem to."
Wollender se rozpačitě zavrtěl na židli, aby se mu s tou nohou pohodlněji sedělo. Hawes se na ni znova podíval a znova se ptal sám sebe, co tady himlhergot není v pořádku.

"Třeba jste šel do mého pokoje poslouchat, pane Wollendere. Bylo by to možné?"
"Poslouchat co?"
"Zvuky z Iyžárny," řekl Hawes.
"Jsou ty zvuky tak zajímavé?"
"O půlnoci zajímavé jsou. Uprostřed noci se dá slyšet ledacos. Já si právě začínám vzpomínat, co všechno jsem slyšel."
"Ale? A copak jste slyšel?"
"Slyšel jsem cvaknutí, když se zapaluje naftový kotel, dále spláchnutí vody na záchodě, rolby, jak jedou nahoru, někoho se hádat na chodbě - a někoho, jak piluje a brousí v dílně."
Mluvil k Wollenderovi, ale vlastně neadresoval svá slova jemu. Spíš si připomínal rozčilené a zvýšené půlnoční hlasy, uvědomoval si, že teprve potom slyšel zvuky z dílny, šel k oknu a viděl světlo. A pak se stala zvláštní věc. Místo, aby řekl "pane Wollendere", oslovil ho najednou "Elmere".
"Elmere," řekl, "právě mě něco napadlo."
E l m e r e .
A s tím slovem vešlo do místnosti něco nového. To slovo ho rázem přeneslo do místnosti pro výslechy v sedmaosmdesátce, kde sprosté zloděje a zločince oslovovali křestními jmény. Charlie a Harry a Martine a Joe, tak jim říkali, a ta familiérnost je zaháněla do obrany, otřásala jimi a dávala jim na vědomí, že s těmi, kdo je vyslýchají, není žádná legrace.
"Elmere," řekl a naklonil se přes psací stůl, "právě mě napadlo, že Marie sice nemohla v lyžařském terénu nic vidět, ale že mohla zemřít, protože něco slyšela. A možná slyšela zrovna tu hádku, co já. Jenomže její pokoj je hned vedle pokoje Helgy, a tak možná poznala, kdo se to hádá. To je docela logické, nemyslíte, Elmere?"
"Asi ano," řekl Wollender nevzrušeně. "Ale jestli víte, kdo zabil Marii, proč nezajdete..."
"Já to nevím, Elmere. Vy ano?"
"Bohužel ne."
"Já taky ne, Elmere. Já mám jen takový pocit."
"A jaký že je to pocit?" zeptal se Wollender.
"Že jste přišel do mého pokoje poslouchat, Elmere. Zjistit, co jsem slyšel tu noc, než byla Helga zavražděna. A třeba jste usoudil, že jsem toho slyšel nepříjemně moc, a proto jste mě včera napadl."
"Pane Hawesi, prosím vás," řekl Wollender a sotva znatelný, povýšený úsměv mu přelétl přes rty.
Slabým pohybem ruky ukázal na nohu v sádře.
"Jistě, beze sporu," řekl Hawes. "Jak by mě mohl přepadnout člověk s nohou v sádře, člověk, který nemůže udělat krok bez berlí? Jistě, Elmere, nemyslete si, že právě tohle..." zarazil se.
"Vaše berle!" řekl.
"Co?"
"Vaše berle! Kam se ty potvory poděly?"
Na kratičký okamžik vyprchala z Wollenderova obličeje všechna barva. Pak řekl s naprostým klidem:
"Tamhle jsou. Hned za vámi."
Hawes se otočil. Berle se opíraly o stěnu vedle dveří.
"Pět metrů od vašeho stolu," řekl. "Já myslel, že bez nich nemůžete chodit."
"Já... opíral jsem se o nábytek... abych se dostal ke stolu. Ne..."
"Lžete, Elmere," řekl Hawes, sáhl přes stůl a vytáhl Wollendera ze židle.

"Moje noha!" zařval Wollender.
"Vaše noha. Jděte s ní do hajzlu! Jak dlouho už na ní chodíte, Elmere? Proto jste ji zabil tam nahoře? Aby..."
"Já jsem nikoho nezabil!"
"... abyste měl dokonalý alibi? Člověk s nohou v sádře přece nemůže jet sedačkovým výtahem nebo z něho seskočit, to dá rozum!. Pokud si tu sádru nesundává a nenasazuje už bůhví jak dlouho!"
"Mám zlomenou nohu. Nemůžu chodit."
"A zabíjet můžete, Elmere?"
"Já ji nezabil."
"Slyšela Marie, jak se hádáte?"
"Ne. Ne..."
"Tak proč jste po ní šel?"
"Já po ní nešel!"
Wollender se snažil vytrhnout Hawesovi z rukou.
"Vy jste se zbláznil! Ta noha mě bolí! Pustte mě!"
"Já že jsem se zbláznil? Ty grázle mizerná, já že jsem se zbláznil? To ty jsi vrazil lyžařskou hůl do jedný holky a ručníkem uškrtil druhou!"
"Ne, ne, nic jsem neudělal!"
"Našli jsme talíř z tý hole!" vykřikl Hawes.
"Jakej talíř? Nevím o čem..."
"Jsou na něm otisky tvých prstů," zalhal Hawes.
"Dočista ses zbláznil," řekl Wollender. "Jak bych se vyhrabal na sedačku? Nemůžu chodit, mám nohu zlomenou na dvakrát. Na jednom místě kost prorazila kůži. Nedostal bych se do sedačky, i kdybych chtěl."
"Kůže," řekl Hawes.

"Kůže co?"
"Kůže!"
Hawesovi se divoce zaleskly oči. Přitáhl si Wollendera blíž a zařval na něj:
"Kam tě škrábla?"
"Cože?"
Hawes ho chytil oběma rukama za košili a roztrhl ji.
"Kde máš ten škrábanec, Elmere? Na prsou? Na krku?"
Wollender se vší mocí snažil vyškubnout, ale Hawes ho držel velikýma rukama za hlavu, prudce mu ji natočil ke straně, přitiskl na prsa a odtáhl límec košile.
"Pusť mě!" zavřeštěl Wollender.
"Co je tohle, Elmere?"
Vzal do prstů náplast na Wollenderově krku a vztekle ji odtrhl. Objevila se hojící se rána dlouhá pět centimetrů a potřená jódem; končila rovnoběžně s Wollenderovými vlasy
"To jsem si udělal sám," řekl Wollender. "Vrazil jsem..."
"Udělala ti to Helga," řekl Hawes. "Když jsi do ní vrazil tu hůl. Šerif má ten kousek kůže, Elmere. Měla ho pod nehty."
"Ne," řekl Wollender a zakroutil hlavou.
V pokoji nastalo naprosté ticho. Oba muži byli vyčerpaní. Hawes dosud držel Elmera za předek košile a zhluboka oddychoval, čekal. Wollender bez přestání kroutil hlavou.
"Nechceš mi to říct?"
Wollender naznačil, že ne.
"Jak dlouho už chodíš?"
Wollender opět zakroutil hlavou.
"Proč si dáváš nohu do sádry?"
Wollender gesto zopakoval.
"Zabil jsi obě ty holky," zařval Hawes.
Samotného ho překvapilo, že se třese. Sevřel košili pevněji, kůží na rukou mu prosvítaly bílé klouby. Wollender snad ucítil to náhlé napětí, snad poznal, že ho Hawes v nejbližším okamžiku hodlá zardousit.
"Dobrá," řekl.
Mluvil velice tíše.
"Dobrá."
"Proč ještě máš tu sádru?"
"Aby... aby... aby to nevěděla. Aby si myslela, že... že... nemůžu chodit. A tak jsem... tak jsem ji mohl pozorovat, aniž to věděla."
"Koho?"
"Helgu. Ona... byla moje děvče, víš. Já... jsem ji miloval, víš."
"Chápu. Milovala ji tolik, žes ji zabil," řekl Hawes.
"Proto jsem ji ne..." Potřásl hlavou. "Bylo to kvůli Kurtzovi. Popírala to, ale já o nich věděl. A varoval jsem ji. Musíš mi věřit, že jsem ji varoval. A já... nechal jsem si sádru na noze, abych... abych ji oklamal."
"Kdy ti ji sundali?"
"Před týdnem. Doktor... doktor mi ji sundal tady, v tomhle pokoji. Měl elektrickou pilku a rozříznut ji odshora dolů na dvě půlky. A když... když byl pryč, řek jsem si, že dám ty dvě půlky zase k sobě, a... a... přidržím je na místě lepicí páskou. Tak jsem jí měl možnost sledovat. Protože nevěděla, že můžu chodit."

"A co jsi viděl?"
"Ty přece víš, co jsem viděl."
"Pověz mi to."
"V pátek v noci jsem... já... viděl jsem Kurtze odcházet z přístavku. Věděl jsem, že byl u ní."
"Šel si tam pro Mariiny brusle," řekl Hawes. "Chtěl je nabrousit."
"Ne!" vykřikl Wollender a na okamžik vybuchla v jeho hlase taková zuřivost, že si Hawes znova připomněl brutální sílu, s níž ho ve sněhu a ve tmě napadl. Wollenderův hlas zeslábl.
"Ne," řekl mírněji, "ty se pleteš. Byl s Helgou, vím to. Myslíš, že bych ji byl zabil, kdyby..."
Hlas mu přeskočil, oči se zamžily. Odvrátil hlavu a nedíval se na Hawese, ale přes pokoj, pro slzy neviděl.
"Když jsem přišel k ní do pokoje, varoval jsem ji," zašeptal. "Řekl jsem jí, že jsem ho viděl, viděl na vlastní oči, a ona... ona řekla, že si něco namlouvám. A zasmála se." Obličej mu náhle ztuhl. "Zasmála se, chápeš. Neměla... neměla se smát," řekl. "Nebylo na tom nic k smíchu. Miloval jsem ji. A to nebylo k smíchu."
"Ne," řekl Hawes vyčerpaně. "K smíchu to opravdu nebylo."

14

Bylo po bouři.
Začala z ničeho nic a naplnila vzduch běsněním - a teď byla ta tam. Vítr rozehnal oblaka po obloze a ulehl. V autě bylo teplo a útulno, před sebou měli modré nebe, po obou stranách silnice navršený sníh.
Bylo po bouři.
Po jejím řádění nezbylo už ani stopy, zbyl jen uježdený sníh pod koly auta a sníh lemující silnici a tížící větve stromů.

Ale všechno už bylo minulostí a zbývalo jen sečíst škody a spravit, co se dá.
Hawes seděl mlčky za volantem, velký chlap s rezavými vlasy, a řídil vůz bez sebemenší námahy. Stejně jako zuřivost bouře vyprchal už i jeho hněv. Byl jen plný nekonečného smutku.
"Cottone," řekla Blanche.
"Ano?"
Neuhnul očima ze silnice. Pozoroval vinoucí se bílou stuhu, poslouchal skřípění sněhu pod zimními pneumatikami a její hlas, který ty zvuky přehlušoval.
"Cottone," řekla, "já jsem strašně ráda, že jsem s tebou."
"Já taky"
"Přese všechno," řekla. "Strašně ráda, strašně moc."
Reagoval na to zvláštním gestem. Sňal pravou ruku z volantu, položil ji na její stehno a jemně je stiskl. Myslel si, že to dělá, protože Blanche je velice přitažlivá dívka, s níž mu je dobře.

Je však možné, že se jí dotkl, protože do auta se náhle vplížila smrt a on si znova vzpomněl na dvě mladičké dívky, které se staly Wollenderovými obětmi.
Snad se dotkl jejího měkkého a teplého stehna jen proto, aby se ujistil o životě.

* Angl. berth = lůžko, coul = chladný, studený (pozn. překl.)